

REČICA OB SAVINJI

MOZIRJE

Leto XVII
Številka 10
Oktober 1980

LJUBNO

GORNJI GRAD

Čas odgovornosti

Mnogi se ne zavedajo odgovornosti, je ne čutijo. Posamezniki svojo odgovornost prilagajajo svojim hotenjem in željam. Takole razmišljajo: naj bo dobro, za druge pa, kakor že bo. Pri tem hočejo sebi zagotoviti vse, za danes in za jutri. Brez solidarnosti in vzajemnosti brez najmanjšega upoštevanja dejstva, da smo med seboj odvisni, da se naše usode prepletajo. Takšni pozabljajo tudi na nekatere oblike, recimo na demokratični centralizem, na obligacije. To največkrat in najpogosteje srečujemo tam, kjer branijo svoje brez kritike, drugo pa na enak način napadajo.

Recimo investicije. Ko je stekla beseda o tem, kako jih spraviti v prave okvire, je bilo rečeno tudi to, da bi kazalo posamezne izmed njih celo prekiniti, čeprav so že v gradnji, nihče pa ne reče, da se moramo tistim, ki se šele oblikujejo, odpovedati. O tem smo se dogovarjali, in to v vseh okoljih: v ZK, v SZDL, v sindikatih itd. Dogovori so bili jasni. Potrebna je bila samo še akcija. Toda spet se je začelo zavlačevanje. Nekateri so se celo postavili po robu in začeli na svojo roko gledati na vse z dvojnimi očmi. Tisto, kar se je dogajalo pri njih, so opravičevali brez vseh kriterijev, vse tisto, kar pa se je dogajalo zunaj njih, so izpodbijali. Ti računi so bili zelo jasni: do večji prednost pred drugim. Pozabili pa so, da so v združenem delu, da so njegov sestavni del in da v tem združenem delu — podčrtujemo — ne more biti tistih, ki prežijo na prednosti, in tistih ki plačujejo ceno. Tega se morajo zavedati vsi, predvsem tisti, ki so menili in še vedno menijo, da so njihove investicije edotakljive, četudi so namenjene ciljem, ki ne bodo prispevali niti pare k povečanju dohodka ali izvoza kot naše generalne opredelitve. Ne more biti investicija v tej občini ali republiki opravičljiva, v drugi pa ne, če ima enake namene in enake praktične vrednosti. Tu je odgovornost popustila. Treba je

tudi koga poklicati na odgovornost, ne pa ga, kakor dobri starši, samo opozarjati na „grehe“

Ali recimo odnos družbenopolitičnih skupnosti do drugih oblik porabe. Tu ni enotnosti, kakršna je bila v delitvi dohodka izpričana na podlagi sprejetih dogovorov na začetku leta. Tu so dogovori propadli. Prav tu pa bi morali prednjačiti, v dobro vseh. Delavci in delovni kolektivi so vzdržali. In še bodo. Toda mnogi to čednost napačno razlagajo in ne dojemajo njenega pomena. Ta čednost ni samo prihranek, prispevek k stabilizaciji ali preprosto uspeh, je veliko več, je moralni pritisk, da je treba povsod spoštovati dogovore. Nihče več nima pravice, da ne spoštuje dogovorov, če jih delavci dosledno izpolnjujejo. Nihče nima pravic, da se od tega oddaljuje, najmanj pa tisti, ki še vedno mislijo, da so najbolj poklicani stvari krojiti, čeprav je bilo vse že zdavnaj izmejeno. Tu resnično ne more biti pardona, popuščanja in pomilovanja. Napočil je čas odgovornosti.

Na koncu: so še ljudje, ki mislijo, da bo vse to minilo, da ne bomo vzdržali do konca, da se bomo prejalislej vrnili na staro. Zato v skladu s tem tudi ravna. Srečujemo jih povsod, v gradbenih odborih, v tozdih, v samoupravnih interesnih skupnostih, upravah, direkcijah (četudi je preteklo že več let od uvedbe zakona o združenem delu in se ne imenujejo več tako, četudi se tako obnašajo) in še na drugih mestih. Napačno je mnenje, da so takšni samo direktorji. Veliko direktorjev se pošteno in odgovorno bojuje za stabilizacijo. Toda z njimi, poleg njih, za njimi in pred njimi je že precej takih, ki so v tej smeri neodgovorni. Naša naloga je zato, da jih takoj konkretno opozorimo na odgovornost, četudi mislijo, da jim njihove (ne)odgovornosti ni treba dokazovati. V tem moramo vztrajati. To je naš imperativ.

Vlajko KRIVOKAPIC
(Komunist)

Padlim

Gledam sivi spomenik,
ki borbe naše je pomnik;
imena berem — fantov, mož,
ki šli za svobodo so v boj,
za življ naš,
za naš obstoj!
Koliko jih v grobovih spi,
prelite, koliko krvi? ...
Kot talci eni na strelišče,
prenekateri v taborišče ...
Oh, kakšno bilo je trpljenje,
kako ogroženo življenje!
Na leta trajal je ta boj,
za boljše dni,
za naš obstoj!
Vse hudo,
strah,
junaštvo,
moč;
vse to kalilo je zavest,
vse je krepilo vašo pest ...
Kot jeklo trdi, šli ste v boj,
za prapor naš,
za naš obstoj!
Vsi padli in vsi preživeli,
ki branili ste domovino,
in tkali našo zgodovino;
dokazali ste da nikdar,
ne bo nam tujec gospodar ...
Zdaj hvala vam, za zmage dan!

ŠTEFKA PETEK

Ob grobu predsednika Tita

Pozno sobotno popoldne v Beogradu, na Dedinju. V neskončno dolgih vrstah se počasi pomikamo skozi park, nato ob Bulevaru Oktobarske revolucije, pa spet po drevoredu navzgor. Po tej poti teče že več mesecev dan za dnem tretja beograjska reka, reka ljudi iz Jugoslavije in tujine. Počasi se bližamo Hiši cvetja. Utujenost zaradi neprespance noči ter nato skoraj osemurnega vztrajanja v mnogokrat pregostih vrstah izgine. Pred nami je Titov park s hišo, v kateri je naš predsednik preživel, snoval in ustvarjal toliko let, tu so pota, po katerih se je sprehajal utrujen od napornega in odgovornega dela, da si je nabral novih moči. Koliko velikih idej in zgodovinskih odločitev za Jugoslavijo in svet je nastalo v povojnih letih prav v tem okolju!

In tu pred nami je prostor, na katerem je bilo ob zadnjem slovesu od našega Tita zbranih toliko državnikov z vsega sveta, kot še nikoli in nikjer v zgodovini. Z zadržanimi koraki vstopamo v Hišo cvetja. Teško je opisati vse, kar človek misli in čuti med mimohodom okrog groba. Preveč silna in preveč živa je v nas Titova podoba, po-

doba neizmeme človečnosti in plemenitosti, podoba enkratne državniške veličine, da bi brez upiranja in bolečine sprejeli misel: tu pod tem nagrobnikom iz belega marmorja, obdanega z množico cvetja, počiva naš legendarni Maršal, državljani sveta, revolucionar — velikan, ki je tako mogočno vplival na tok evropske in svetovne zgodovine. Ne, tukaj človek ni zmožen takšnega razmišljanja. V mislih in duši je prostora le za nemo bolečino ter za čustva najglobljega spoštovanja, občudovanja in hvaležnosti. Po mnogih licih drsijo solze. Vsakdo bi želel vsaj za hip izstopiti iz vrste ter postati pred grobom, kot stojimo pred gomilo dobrega očeta, drage matere, najboljšega prijatelja, zvestega tovariša. Toda mimo večne straže gardistov se že bližamo izhodu, mimo nas pa v neprekinjenih vrstah vstopajo novi obiskovalci. In koliko tisoč jih bo tudi danes, ki so ure in ure čakali zaman. Toda prišli bodo zagotovo spet, pa čeprav od še tako daleč, da bi se tako kot milijoni drugih tu na Dedinju v Hiši cvetja poklonili nesmrtnemu spominu našega velikega voditelja in učitelja.

LUDVIK ES

Premalo družbene podpore

V dolini imamo poleg raznih društev, tudi turistična. Povezuje jih naj zveza v občinskem merilu. Takšna organiziranost je bila potrjena na sestanku, ki ga je pred meseci sklical IS SO Mozirje. Takrat so bile nakazane tudi nekatere hibe sedanjega stanja in opozorjeno je bilo na hitro ukrepanje, ki bo preprečilo nadaljnje nazadovanje te gospodarske veje pri nas. No, sedaj je tudi v načrtih razvoja zapisano, da se naj turizem razvija kot prednostna dejavnost v gospodarstvu. Do sem je vse v redu!

Pred časom je sklicala turistična zveza v Mozirju sejo izvršnega odbora, da bi proučili možnosti ukrepov v okviru turističnih društev, ki so marsikje edini nosilec te dejavnosti. Kakšno je vzdušje v tej pomembni organizaciji kaže že sama udeležba. Razen predsednika, sta prišla le dva delegata. Takšno ravnanje vzbuja pozornost in zaskrbljenost. Res je, da so ljudje, ki delajo v turističnih društvih največkrat še kje drugje vključeni. Žal, je naša grda navada, da tisti, ki je voljan delati še kje, razen na delovnem mestu, postane nekakšna točka za zbiranje vseh vrst nalog in dolžnosti. Mnogi, premnogi, pa stojijo ob tem ob strani kot, da se jih življenje izven kolektivov nič ne tiče.

Vendar je tu še nekaj drugega narobe. Ko so bile letošnje turistične prireditve v dolini za nami, sicer v vseh primerih zelo uspešno, je bilo glasno negodovanje vodilnih v turistični dejavnosti po krajih, češ, že dvajset let smo eni in isti, ki to pripravljamo. Kje so ostali? Razumljivo,

da so ti prizadevni ljudje ob najboljši volji, utrujeni in morda tudi razočarani. Nekoč so se v turistična prizadevanja vključevali mnogi krajanji, predvsem pa gostinci. Danes temu ni tako in se zato kar najlepše zadovoljimo s tem, da se na veselici poveselimo in niti ne pomislimo, da bi lahko tudi kje prišli za delo, ki ga ob takih prilikah ne manjka.

Vse preveč se dogaja, da so že v krajevnih skupnostih gluhi za tujski promet v kraju. Kako je potem šele v drugih, bolj oddaljenih sredinah. Kaj torej pomagajo naravne pogojenosti, če jih ne uspemo iskoristiti. Ostaja kar pri načrtih, ki so pa marsikdaj plod ožjega kroga strokovnjakov in nimajo široke podpore. Zato tudi niso uresničeni.

Morali bi končno z dejanji pokazati odločnost v razvoju tujskega prometa v dolini. Najbrže je vsako načrtovanje brez tesnega sodelovanja s turističnimi društvi v krajih že v naprej usojeno na slab odziv. Zaenkrat so ta društva jedra, okoli katerih bi lahko zgradili čvrsto organizacijo. Več kot nesmiselno bi bilo trditi, da so sedanji nosilci družbenega sektorja storili vse, da bi turizem, v eni najlepših dolin v domovini, uspeval. Lepota sama ni dovolj, tudi prizadevnost posameznikov ne. Treba je odločno stopiti v skupno vrsto v stvari v najširši obliki zastaviti in reševati. Ali ni očitno, da je delo turističnih delavcev v posameznih krajih družbeno premalo spoštovano? Da je temu tako, kaže tudi vse hitreje razpadanje turistične zveze.

Javna zahvala

Prireditve ob letošnjem občinskem prazniku so izredno dobro uspele. Da je temu bilo tako, so pripomogli mnogi naši ljudje, delovne organizacije, krajevne skupnosti, društva in družbenopolitične organizacije na vseh ravneh. Posamezne prireditve so bile popestrjene s kulturnim programom, zato gre zahvala tudi kulturnim delavcem ter izvajalcem prireditev. Dokazali smo veliko stopnjo zavesti in povezanosti. Vse pa je bilo v znamenju odločnosti, da se spontano spoprimemo s težavami današnjega dne. Posebno pa bi želel izreči zahvalo in priznanje občanom, gasilcem, pripadnikom civilne zaščite, delavcem raznih delovnih organizacij ter delavcem NIVO Celje, ki so v poplavi pomagali, tako ali drugače. Zahvala gre tudi varnostnikom. Tudi oni so v tej preizkušnji opravili težko in odgovorno nalogo.

Vsem še enkrat hvala!

HINKO ČOP,
predsednik SO Mozirje

V Kovinarstvu Ljubno

Nadaljnja hotenja, cilji...

V sedanjem sistemu družbeno-ekonomskih odnosov, ko postaja družbeno planiranje vse bolj odločujoč element razvoja našega območja, se moramo z vso odgovornostjo opredeliti o vprašanih nadaljnjega razvoja gospodarstva, samoupravljanja in podobno, kratka razvoja naploh. Opredeljevanje ciljev, posebno dolgoročnih, pa je zelo zahtevna naloga, saj postajajo razvojni problemi vse bolj obsežni in večstranski. Zato mora biti družbeno planiranje načelo sočasnega in kontinuiranega planiranja. Načelo sočnosti pomeni, da vsi nosilci družbenega planiranja v mejah svojih pravic in dolžnosti plane sočasno pripravljajo, jih med seboj usklajujejo in sprejemajo, da bi delavcem v temeljnih organizacijah zagotovili hkratno in celovito odločanje o pridobivanju, ustvarjanju in razporejanju dohodka za vse namene porabe.

Načelo kontinuiranega planiranja pa pomeni, da je treba nenehno analizirati in predvidevati svoj razvoj in vselej imeti plane in programe za delo in razvoj za ustrezno plansko obdobje. Nosilci planiranja morajo v procesu planiranja pri opredeljevanju politike in ciljev družbenega razvoja, ter za njihovo uresničevanje potrebnih ukrepov upoštevati celovitost odnosov v družbeni reprodukciji in medsebojno soodvisnost gospodarskih, socialnih, prostorskih in drugih njenih sestavin ter ustvarjati pogoje za njihovo usklajeno delovanje in razvoj.

Smo sredi zadnjega leta uresničevanja družbenega plana občine Mozirje za obdobje 1976 — 1980, ko je že mogoče dokaj celovito oceniti dosežene rezultate v tem srednjeročnem obdobju. Ob tem je potrebno analizirati poglobljene razvojne probleme in odgovornosti na vprašanja, ki se zastavljajo pred vse nosilce razvoja ob nalogah za odločnejšo spremembo negativnih trendov in za uresničevanje ukrepov ekonomske stabilizacije ter ob snovanju in pripravah na sprejem srednjeročnih planov za prihodnje petletno obdobje. Analiza uresničevanja srednjeročnega programa za obdobje 1976 — 1980, je pokazala, da smo v tem obdobju na področju našega gospodarstva, negospodarstva, predvsem pa samoupravljanja kot družbeno-ekonomskega odnosa, dosegli dokaj ugodne rezultate, čeprav vemo, da nekaterih nalog, predvsem na področju investicij ne bomo v celoti uresničevali. Skoraj nič pa nismo naredili na področju razvoja turizma. Tako nam je družbeni proizvod v občini naraščal po realni stopnji 9,9 %, od tega v gospodarstvu po stopnji 12,0 %. Skupna poraba je rastla po realni letni

stopnji 8,7 %, splošna pa po realni stopnji 9,2 %.

Tudi v naslednjem srednjeročnem obdobju bo cilj uspešen gospodarski razvoj. Tu pa se nam odpirajo naslednje smeri:

1. Kmetijstvo

Kljub temu, da imamo več kot polovično naše občine pokrite z gozdovi, imamo precej možnosti, da na področju kmetijstva nadaljujemo s takšnim razvojem kot doslej. Nadaljevati moramo s tržnim usmerjanjem kmetij; pridelati še več mleka in organizirati nadaljnjo predelavo; modernizirati in usposobiti nadaljnjih 25 kmetij za kmečki turizem kot dopolnilno dejavnost; postopno razrešiti vprašanje gorskih kmetij itd.

V sami občini je pripravljen program in samoupravni sporazum za združevanje sredstev za pospeševanje kmetijstva. Predvideno je, da bi s tem razrešili naloge, kot so izobraževanje kmetov, kmetijsko pospeševalna služba, živinorejsko reprodukcijo ipd. Osnovni cilj v kmetijstvu pa je vsekakor pridelati čim več prehranskih proizvodov.

2. Gozdarstvo in lesna industrija

Temeljna naloga gozdnega gospodarstva je, da zagotovi trajnost gozdnih proizvodov, saj je les kot osnovni produkt gozdov naša glavna surovina, s katero moramo gospodarno ravnati.

V gozdarstvu pa ni problem le les kot surovina, temveč tudi pomanjkanje delovne sile. Za ta poklic se namreč odloča vse manj delavcev, zato jo moramo iskati v drugih republikah, kateri pa moramo nuditi primerna stanovanja in druge osnovne življenjske pogoje.

V lesni industriji pa smo pred prelomnico nadaljnjih usmeritev. S povečanjem proizvodnje sedanjih proizvodnih programov ni računati, ker enostavno ni ustreznega lesa. Rešitev je torej le finalizacija masivnega lesa in ivernih plošč v končnem izdelku. Ta odločitev bo morala priti takoj sicer bomo prišli do enake situacije kot sedaj, ko smo skoraj po 10-letih prišli do finalizacije iverne plošče. Le ta pa je dobra osnova za nadaljnjo finalno lesno proizvodnjo.

3. Turizem

Ta panoga dejavnosti v naši občini ni razvita tako kot bi morala in lahko bila. Zato si v naslednjem obdobju zastavljamo kar precejšnje naloge: izgradnja hotela v Mozirju; usposobitev camp prostora v Logarski dolini; nadalje moramo popestriti gostinsko in trgovsko (izgradnja blagovnice) ponudbo

ipd. Teh nalog pa ne more razrešiti le ena OZD, zato bomo morali vsi združevati sredstva in delo, da bomo lahko zadane naloge na tem področju tudi uresničili. RTC Golte se, sodeč po izgradnji, kar uspešno obnavlja, za kar pa se združujejo sredstva tudi v širšem regijskem prostoru.

To so le osnovne smeri gospodarskega razvoja, saj imamo precejšnje možnosti še v kovinski, konfekcijski, predvsem pa v kemijski industriji, ki že leta in leta tava na enem mestu. Zato so pri teh kolektivih še toliko bolj zahtevne razvojne naloge. Pomembno je, da se jih pravi čas zavemo in s tem pravočasno pristopimo k njihovem razreševanju.

Pomembno je, da tudi v prihodnje računamo na zelo uspešno delo organov in krajanov v krajevnih skupnostih. Le-te so v tem planskem obdobju združile preko 3 milijarde S din (referendumski program, OZD, SKIS, sredstva KS) za razreševanje predvsem komunalnih problemov v posameznih KS. Od zbranih sredstev pa so blizu 60 % prispevali krajanji sami. Vse kaže, da se bolj in bolj zavedamo, da je KS res prostor našega bivanja, zato nam ni in ne more biti vseeno kaj se tu dogaja. Naloge KS so seveda še kar pereče: vrtci, kanalizacije, ceste, vodovodi itd., zato sodelujmo tudi v prihodnje.

V sedanjem konceptu financiranja KS ne predvidevamo bistvenjših sprememb. Same razprave o samoupravnih sporazumih in dogovoru o temeljnih plana pa bodo pokazale, kje so dejansko večje potrebe, ki pa jih bomo lahko pokrili le ob ustreznih gospodarski moči.

Če se dotaknemo še potekanja priprav na srednjeročno obdobje 1981 — 1985 potem lahko povemo, da so analize razvojnih možnosti in smernice za naslednje obdobje sprejete in da smo v fazi sprejemanja družbenega dogovora o temeljnih srednjeročnega plana za obdobje 1981 — 1985 in sprejemanja samoupravnih sporazumov SIS gospodarstva in družbenih dejavnosti. Pri tem moramo poudariti, da so gospodarske rasti, katere so načrtovale naše OZD za naslednje srednjeročno obdobje dokaj visoke, in da so SIS glede na te možnosti planirale previsoke stopnje rasti. V fazi sprejemanja osnutka dogovora in usklajevalnega postopka smo dosegli nižje stopnje rasti SIS; na področju gospodarstva pa bodo OZD napravile rebalans srednjeročnih planov glede na realne možnosti in ob upoštevanju znanih pogojev gospodarjenja v obdobju 1981 — 1985.

Startna osnova tako na področju gospodarstva in negospodarstva za naslednje srednjeročno obdobje je dokaj dobro. Na nas vseh skupaj, to je na kadrih, pa sloni odgovornost, kakšen razvoj bomo dosegli v naslednjem obdobju. Pomembno je, da v načrtovanju razvoja vseh področij sodelujemo vsi. Le ob skupno postavljenih ciljih in nalogah, je dana zagotovitev, da bomo veselo prebirali kasnejše analize o uresničevanju naših hotenj.

FRANC MIKLAVC
ing. les. ind.

Spomin na prijateljsko srečanje v Lučah (Foto: Gričar Jože)

Vrbovec z okolico

Kot 60. zvezek zbirke vodnikov Kulturni in naravni spomeniki Slovenije je leta 1976 pri mariborski založbi Obzorja izšla 32 strani obsegajoča knjižnica Ivana Stoparja z naslovom Vrbovec z okolico.

Najprej pripoveduje o najstarejši zgodovini Zgomje Savinjske doline, nato pa o zgodovini gradu Vrbovec v Nazarjah. Izvemo, da prve omembe o njem segajo v leto 1248, da je bil prvotno manjši in da je najstarejši del ohranjen v jedru stavbnega kompleksa. Okoli leta 1360 so postali lastniki vrbovskega gradu celjski grofi.

Eden od poznejših lastnikov gradu je bil tudi Ivan Kacijanar (danes je njegov nagrobnik v dvan v veži gornjegrajske cerkve). Leta 1615 je grad prešel v last ljubljanske škofije in tako ostal do konca druge svetovne vojne (z nekaj vmesnimi presledki). Danes so v njem pisarne nazarskega Glina.

Nad Vrbovcem stoji na griču frančiškanski samostan Marija Naza rje z župniško cerkvijo Matere Božje. Tudi ta cerkev, katere zametki segajo v leto 1625, je obdelana v glavnih obrisih, ki bodo zanimali vsakega bralca.

Nekaj podatkov izvemo o Rečici: o cerkvi, o Tavčarjevem dvoru in o prangerju. Poseben razdelek pa je namenjen gradu Rudenek, od katerega so danes vidne le še razvaline.

Vodnik je mogoče ponekod presuhoparen, saj pogrešamo

med važnejšo literaturo, ki je navedena na koncu, temeljni spis, ki se ukvarja z rečiško zgodovino. To je zapis O Rečici kot trgu Franja Baša (ki je bil objavljen v Časopisu za zgodovino in narodopisje v Mariboru leta 1940).

Domačini hitro opazimo greh pri postavljanju predloga pred krajevno ime. Najbrž bi se zdelo nenavadno tudi avtorju Ivanu Stoparju, če bi kdo pisal, da je bil „v Bledu“ ali „v Jesenicah“. Očitno pa se zdi piscu čisto v redu, ko govori o tem, da je „oglejski patriarh Bertold v Rečici sodil dvema kmetoma iz Vologa“, čeprav se je to dogajalo „na Rečici.“ Majhna napaka zaradi malomarnosti.

Knjižnica je opremljena z zanimivimi in posrečeno izbranimi fotografijami in reprodukcijami. Skoda le, da knjižice iz te zbirke ostajajo vodniki. Ti pa večkrat le s prstom pokažejo na pojav in že odhitijo naprej, namesto da bi si znamenitost ogledali podrobneje. Toda tako je zasnovana celotna zbirka in ta knjižica res ne more biti izjema.

Upam le, da bomo obravnava no knjižnico o Vrbovcu z okolico kmalu lahko kupili vsaj v nazarskem kiosku, če ne še kje drugje v dolini. V denar bi šla, saj stane le 15 dinarjev. Turistična dežela smo, najbrž res. Toda kako bomo skrbeli za potrebe turistov, ko še svojim ljudem ne znamo (ali nočemo) ponuditi gradiva o naši dolini?

PETER WEISS

Gostje iz Pecke v Lučah

Ko smo pred enim letom sodelovali v oddaji RTV Beograd Znanje — imanje v Pecki, smo ob slovesu povabili svoje gostitelje na prijateljski obisk v Luče. Oblubo smo izpolnili v letošnjem oktobru, ko je na povabilo naše krajevnne skupnosti 53 krajanov Pecke obiskalo Luče — od 3. do 5. X. Goste iz Srbije so že v Mozirju sprejeli predstavniki družbenopolitičnih organizacij v naši občini. Po ogledu Savinjskega gaja so se odpeljali v Luče, kjer so jih pričakali njihovi gostitelji in jih odpeljali na svoje domove. Program obiska je bil bogat in pester, saj so gostje že v petek zvečer prisostvovali kulturnemu programu, ki so jim ga pripravili člani Prosvetnega društva Luče, in si z zanimanjem ogledali film o razvoju turizma v našem kraju ter diapozitive o savinjskih planinah.

V soboto dopoldne smo se na sestanku predstavnikov obeh krajevnih skupnosti dogovorili o konkretnih oblikah sodelovanja. Gostje so se zanimali predvsem za razvoj moderniziranega kmetijstva in kmečkega turizma ter izrazili željo po strokovnem sodelovanju. Po ogledu turistične kmetije Petra Ježa in izletu v Logarsko dolino so se s svojimi gostitelji zbrali na prijateljskem srečanju v Osnovni šoli Blaža Arničiča, ki so se ga udeležili tudi predsednik skupščine občine Mozirje Hinko Čop, predsednik OK SZDL Jože Kumer, sekretar SZDL Mozirje Rezka Plaznik, direktor Zgornje-savinjske kmetijske zaduge ing. Lojze Plaznik in drugi. Vsi so se strinjali, da je bil ravno ta „neuradni“ del obiska najlepši. Začetno zadržanost so člani domačega narodnozabavnega ansambla kaj kmalu spremenili v sproščeno razigranost, ki je trajala še dolgo v noč.

Gostje iz Pecke so se od nas poslovili že v nedeljo zjutraj, da so se lahko spetoma še za nekaj ur ustavili v Kumrovcu.

Namen tega prijateljskega srečanja ni bil preprosto le odločitvev za gostoljubje, ki so ga Lučani doživeli lansko leto v Pecki, ampak predvsem želja, da bi prijateljske stike, ki smo jih navezali lani, s tem obiskom še poglobili in utrdili.

M. P.

Šola in mi

Na 12. seji predsedstva republiške konference SZDL so med drugim sprejeli tole stališče: „Neposredno razred! V takih prostorskih razmerah seveda ni niti knjižnice, niti prostorov za razne prostovoljne dejavnosti učencev. Primanjkuje pa tudi zmožljivosti za učence 5. razreda podružničnih šol Nazarje in Rečica. Vse to pa ima za posledico izmenični pouk, ki seveda povsem izključuje misel na celodnevno šolo. Pa tudi onemogoča oddelek podaljšane bivanja. Ta bi, glede na zposlenost staršev, bil zelo potreben. Še občutnejše bodo omejeni v možnostih z novim učnim načrtom, ki predvideva glede na usmerjeno izobraževanje, več prostovoljnih dejavnosti za praktično, oziroma poznejše poklicno usmerjanje. Takšno je torej trenutno stanje v Mozirju.“

Iz navedenih podatkov je torej ugotoviti, da je poslopje že zdavnaj premalo. Tembolj, ker vendarle moramo priti do podaljšane bivanja nekaterih otrok v šoli ter končno, pred nami je zahteva po širšem usposabljanju naših otrok v osnovnih šolah, to pa bo zahtevalo tudi primerno prostorsko urejenost. Naša samoupravna družba zahteva predvsem osveščena človeka. Prav ta se pripravlja že v osnovni šoli, ki je bila in bo, temelj vsega,

stora, se ta uporablja v razne namene. Tehnična delavnica je zgolj zasilna rešitev v bistvu le opremljen razred! V takih prostorskih razmerah seveda ni niti knjižnice, niti prostorov za razne prostovoljne dejavnosti učencev. Primanjkuje pa tudi zmožljivosti za učence 5. razreda podružničnih šol Nazarje in Rečica. Vse to pa ima za posledico izmenični pouk, ki seveda povsem izključuje misel na celodnevno šolo. Pa tudi onemogoča oddelek podaljšane bivanja. Ta bi, glede na zposlenost staršev, bil zelo potreben. Še občutnejše bodo omejeni v možnostih z novim učnim načrtom, ki predvideva glede na usmerjeno izobraževanje, več prostovoljnih dejavnosti za praktično, oziroma poznejše poklicno usmerjanje. Takšno je torej trenutno stanje v Mozirju.

Iz navedenih podatkov je torej ugotoviti, da je poslopje že zdavnaj premalo. Tembolj, ker vendarle moramo priti do podaljšane bivanja nekaterih otrok v šoli ter končno, pred nami je zahteva po širšem usposabljanju naših otrok v osnovnih šolah, to pa bo zahtevalo tudi primerno prostorsko urejenost. Naša samoupravna družba zahteva predvsem osveščena človeka. Prav ta se pripravlja že v osnovni šoli, ki je bila in bo, temelj vsega,

Anton Venek

kar pozneje sledi. Če torej stvari tako postavljamo, potem je za vse nas razmislek v tem, če smo res storili vse, da bodo naši otroci deležni pouka in vzgoje, kot si to želimo in kot je za današnji čas potrebno. Ob tem se vsiljuje misel, da najbrž ni povsem jasno, kje je pri tem mesto krajevnih skupnosti in preko njih nas vseh! Šola se naj odpira navzven, vendar bo to uspešno le, če bomo vsi želeli voditi kaj se v njej dogaja in pri tem pomagali. Končno gre za našo bodočnost, gre za naš mladi rod!

Folklorna skupina v Mozirju

Prosvetno društvo v Mozirju si je že na občnem zboru zadalo nalogo ustanoviti folklorno skupino. Doslej ni bilo pravčega zanimanja med mladimi. Na zadnji seji izvršnega odbora društva pa so sklenili z delom pričeti. Izkazalo se je namreč, da mnogo naših mladih sodeluje pri podobni skupini v sosednji občini. Dogovorili so se za prve korake in kot vse kaže, bodo uspešni. Nova dejavnost bo najbrže pritegnila še tiste mladince, ki se sedaj ne udeležujejo v 'kulturni dejavnosti. Vse, ki bi se želeli vključiti v zanimivo delo, vabimo, da se zglasijo pri Francu Fužirju, ki je trenutno zadolžen za pripravo skupine. Povedati je treba, da bi ta skupina ne gojila le plesov, temveč bi oživljala tudi stare običaje iz doline. Torej gre za širše delo, ki ima velik pomen prav v času, ko smo že marsikaj iz naše kulturne preteklosti pozabili.

Lovro Goličnik napisal spomine

Arhiv kulturne skupnosti v Mozirju je dobil zanimive zapiske šmihelskega kronista Lovra Goličnika. Znano je, da je izpod njegovega peresa bilo že mnogo napisanega. Vendar je tokrat zgodovinski pregled razvoja Šmihela še dopolnil s pričevanji preživelih borcev in internirancev iz domačega kraja. Tudi zapis o zgodovini šmihelske cerkve je zelo zanimiv in bo dobro služil kot vir za poznejše raziskave. Takšni zapisi mnogo pripomorejo k ohranjanju resnic iz preteklosti, zato so dobrodošli v arhivu, ki tako postaja vse bogatejši.

Propagandnega gradiva primanjkuje

Veliko je občudovanja naših naravnih danosti in možnosti za tujski promet. Na vseh ravneh se sliši zagotavljanje, kakšne možnosti ima naše turistično gospodarstvo. Žal pa ostaja pri dobrih željah, saj še vedno ni enotne ponudbe v dolini, pa tudi ni ustreznega propagandnega gradiva. Če pogledamo nazaj, so v 60. letih izdali zadnji skupni prospekt, poslej pa so si posamične predstavitve prizadevala turistična društva. Vse to sili k hitrejšim odločitvam in ukrepom, predvsem pa je na dlani potreba po tesnejšem sodelovanju vseh dejavnikov v dolini.

Zanimiva ponudba v turizmu

Predstavniki zadruga (ZKZ) je na seji turistične zveze povedal, da se Kompas iz Ljubljane resno zanima za stalne turistične zmogljivosti v naši dolini. Ker gre za tujce, bi na ta način tudi iz tega vira dobili prepotrebne devize. Že sedaj plačujejo bivanje tujcev na naših kmetijah v devizah. Torej gre za zanimivo izvozno dejavnost. Žal pa takšni večji posli niso dobro izvedljivi, ker gre za večje skupine, naše zmogljivosti pa so prešibke. Velja pa razmisliti!

Premalo premišljeno

Turistični delavci nekaterih zanimivih predelov v naši občini se pritožujejo nad vse večjim hrupom, v sicer mimih krajih. Tako so v Lučah nekateri obrtniki, ki imajo hrupno delo. Jasno, da turisti nad ropotom v ranih urah niso navdušeni. Upadanje števila obiskovalcev, ki preživijo več časa v kraju, je prisotno. Zato bo potrebno preudariti, kako in kje naj se dovoli hrupno delo v tistih krajih, ki jih nameravamo turistično razvijati. Najbrže je posnemati vreden primer Gorenjske, kjer so s takšnimi ukrepi že zdavnaj začeli in v turizmu tudi uspeli. Potrebno je pospeševati obrtno dejavnost, ob tem je treba upoštevati tudi okoliščine, ki narekujejo pogoje za razvoj turizma.

Pomanjkljivo označevanje Zadrecke doline

Mnogi obiskovalci naše doline smatrajo, da je postavitve smerokaza z ustreznim napisno tablo o posebnostih Zadrecke doline na križišču v Nazarjih potrebna. Glede tega so postavili tudi delegatsko vprašanje na občinski skupščini. Mnogi ljubitelji zgodovinsko-kulturnih spomenikov iščejo Gornji grad in se potem hudujejo, ko preko Homa naletijo na slabo cesto. Tudi sicer bi kazalo več opozarjati na posebnosti te doline. Morda bi torej bilo na mestu postaviti na križišču, pred črpalko v Nazarjih pregledno turistično tablo, ki bi imela označene tudi razne odcpepe, denimo proti Menini, posebej pa bi opozorila na znamenitosti Gornjega grada.

Komunalno podjetje sodeluje s PAP-om

O prizadevanjih podjetja za avtomatizacijo prometa na našem območju smo že pisali. Mnogi občani vedo, da ima naše komunalno podjetje delavnico za kovinske izdelke na Rečici. V zadnjem času so prevzeli del proizvodnega programa ljubljanskega podjetja za avtomatizacijo in tako pričeli z novo proizvodnjo. Kot zagotavljajo se bo sodelovanje še razširilo. Takšne povezave utrjujejo razvoj proizvodne dejavnosti pri komunalnem podjetju, zagotavlja pa tudi napredek v dolini.

Dogovorjeni kulturni programi

Zveza kulturnih organizacij v občini ima med drugimi tudi komisijo za sodelovanje z režiserji pri posameznih društvih. Vodi jo dr. Aci Urlep. Na zadnjem sestanku režiserjev so se dogovorili za okvirne načrte dramske dejavnosti v dolini. Žal ni bilo vseh režiserjev, da bi dogovor bil čvrstejši. Namen takšne skupne usmeritve dela je v glavnem preprečiti ponavljanje istih dramskih del, kar potem pripelje do slabših uspehov. Zgodilo se je, da so kar v dveh društvih načrtovali isto delo. Že sedaj pa je treba misliti na sodelovanje prosvetnih društev v prihodnjem kulturnem domu. Veliko se lahko nadejamo od dela mladih v Nazarjih, ki so že na slavnostni otvoritvi novega doma ponovno dokazali uspešno in posrečeno kulturno prizadevanost.

Delovna brigada podjetja za avtomatizacijo prometa iz Ljubljane pri izkopu jaska za telefonski kabel.

Prijatelji, ki jih premalo poznamo

Že leto dni so med nami delavci podjetja za avtomatizacijo iz Ljubljane. Pripravljajo glavne napeljave za telefonske zveze. Delajo po naročilu PTT Celje, kjer imajo tudi svojo izpostavo. Pred leti so bili v sklopu železniškega podjetja, danes pa predstavljajo kolektiv, ki skrbi za večja dela pri telefonskem prometu pošte, železnice in elektro gospodarstva. Seveda je podjetje širšega družbenega pomena. Kot vsi večji kolektivi, so se tudi oni odločili za več temeljnih organizacij. Imajo 3 proizvodne in 3 montažne TOZD, pa še skupne službe. Delo združuje kakih 1000 delavcev.

Morda velja posebej omeniti, da so sklenili v svoji sredi organizirati

prostovoljne delovne brigade. Po dobne mladinskim. Te opravljajo razna strokovna opravila v nerazvitih predelih naše domovine. To je verjetno redek primer, da neko podjetje na ta način pomaga zaostalim. Zavedajo se v polni meri, kaj pomeni telefonska povezava odročnih krajev s svetom. Ne nazadnje tudi iz varnostnih razlogov! Zato so v naši občini v predelih Solčave veliko prostovoljno delali. Letos so takšno akcijo ponovili. Ob tem samo še to, delavci se na prostovoljne delovne akcije zelo dobro odzivajo. Na Kozjanskem jih je bilo enkrat kar 1600.

Pa tudi sicer so pokazali za naše prilike razumevanje. Ne samo zaradi 4 % cenejših uslug, tudi sicer se

dogovarjajo s krajevnimi skupnostmi za takšen način izvajanja, ki so gmotno najugodnejša. Tako je postala vez med delavci PAP-a in našimi kraji pristna in prijateljska. Lani so zago tovali zveze na predelu Luč. Prvo so poskrbeli za oddalnejše kraje. Skupno bodo omogočili 600 novih priključkov. Dela pa bi naj zaključili v drugem polletju 1981. Ta rok bodo skušali skrajšati, saj je na našem območju stalno 17 monterjev in 8 drugih delavcev. Seveda bi dela marsikje hitreje napredovala, če ne bi prišlo do ovir zaradi zemljišč na katerih se postavljajo drogovji. Naši sogovorniki so bili Zvone Zupan, direktor TOZD, Benjamin Kunaver, Ivan Makar in Stane Vosinek.

Konjeniška prireditvev

Sami prizadevni prireditelji niso slutili, da bo prva konjeniška predstava v Mozirju tako uspela. Ne samo organizacijsko, tudi sicer, je bila izredna. Preko 3000 gledalcev je imelo kaj videti. Res je prvič, da so se v Mozirju odločili za tako zahtevno prireditvev. Uspeh pa obeta še več tako lepim nastopov, ki bodo najbrže zopet pritegnili pozornost širokega kroga ljudi.

Konjeniška sekcija turističnega društva v Mozirju je šele letos pričela delovati. Pridobila si je že veliko prijateljev. Seveda pa tudi tistih ne manjka, ki jim je ta dejavnost odveč. Namreč, še vedno je glasno mnenje, da je konjeniški šport dostopen le redkim petičnežem. Zaradi stroškov pa da ne more postati množičen. V sekciji pravijo, konji so, oprema je, volja do dela tudi, zato vabijo vse prijatelje ja hanja, da se zglasijo k sodelovanju na tečaju, ki ga prav sedaj pripravljajo. Dalje so mnenja, da je v naših pogojih dostopen ta šport prav vsem, da pa je hkrati bodočnost razvoja, tudi v turistični ponudbi. Imajo velike načrte in pridno delajo, želeč jih uresničiti. Če vemo, da so vse priprave za minulo prireditvev opravili s prostovoljnimi delom, potem verjamemo, da bodo tudi uspeli.

Mozirjani so zelo hvaležni za vso pomoč konjeniški klubu iz Celja, ki je v samih začetkih vsestransko pomagal. Pa tudi na samem tekmovanju v Ljubiji so nosili glavno breme strokovnjaki priprav.

V preskakovanju ovir so se pomerile skupine iz Novega Sada, Zagreba, Maribora, Zornice, Celja in Mozirja. Torej gre za medrepubliško udeležbo, kar je že samo pripomoglo k večjemu uspehu prireditvev.

Najprej so se pokazali mladi jahači in konji. Med 12 tekmo-

valci se je uvrstil Ivkač (Mozirje) na prvo mesto, sledila pa sta Andrej in Aleš Kučar iz Celja. Pri preskokih 12 zaprek višine 120 cm, z dvojnimi in trojnimi skokom, je med 15 tekmovalci zmagala Saša Domanjko iz Celja. Sledita Vihar iz Maribora in Djaloš iz Zornice. Zahtevni del tekmovanja z 10 ovirami v višini 130 cm je opravilo 9 tekmovalcev. Prvi je bil Zečević iz Novega Sada, sledila pa sta Živačeva in Juričeva obe iz Zagreba. Gledalci so posebno uživali pri skokih v višino. 6 jahačev se je v tej večini pomerilo med seboj. Zmagal je Zečević iz Novega Sada, sledila pa sta Herman iz Celja in Juričeva iz Zagreba.

Zmagovalcem so podelili lepo oblikovane medalje. Plakete pa so prejeli vsi sodelujoči klubi in trije najstarejši, navzoči furmani iz naše doline: Greta Petrin iz Lik (81 let), Jože Kocjanc iz Ljubljane (76 let) in Ivan Presečnik iz Gornjega grada (73 let).

Mozirski konjeniki želijo obuditi pomembno vlogo konja v času, ko so po naših cestah vozili le „furmani“, ko je bila konjska vprega nepogrešljiva pri blagovnih in drugih trgovinah.

Zato so na prireditvev povabili starejše, nekdanje furmane in jim tudi izkazali posebno pozornost. Tako pričakujejo, da se bo mlajšim rodovom ohranil spomin na težko delo, ki so ga nekoč opravljali naši predniki s pomočjo konj.

Prireditvev so omogočile delovne organizacije, pokrovitelji pa so bili Gorenje iz Mute, Mrex iz Celja in Gorenje-Glin iz Nazarja.

Priznanje gre tudi miličnikom postaje Mozirje, ki so zmogli urejati, preko vseh pričakovanih močan avtomobilski promet. Le njim gre zahvala, da ni prišlo do prometnega zamaška, spričo velikega števila vozil.

Saša Domanjko med preskokom na tekmovanju v Mozirju

20 let bralne značke

Letos mineva 20 let odkar so v Prevaljah ustanovili bralno značko. Pobudnika sta bila profesor Stanko Kotnik in pisatelj Le opold Suhodolčan. Na žalost je Leopold Suhodolčan že pokojni. Prva bralna značka se je imenovala po pomembnem ko-roškem pisatelju Prežihovem Vorancu.

Ta akcija je doživela le uspeh. V Sloveniji podeljujejo že 26 različnih bralnih značk. Zanje tekmujejo tudi otroci naših zdomcev. V marsikateri družini se prijetno pogovarjajo o prebranih knjigah.

Naši šoli tekmujejo za Kajuhovo bralno značko. Jaz sem tekmovala že petkrat. Tudi letos sem se že prijavila. Od prebranih knjig mi je bila najbolj všeč knjiga Leopolda Suhodolčana Skriti dnevnik.

Zelo ploden in priljubljen mladinski pisatelj je bil France Bevk. Odzval se je vabilu tudi najbolj zakonitih šol, da je razveseljeval svoje mlade prijatelje. Dočkal je 80 let. Rodil se je 17. septembra 1890.

Bevku v spomin so proglasili 17. september za dan bralnih značk. Letos je bila na ta dan velika slovesnost v Ljubljani v Cankarjevem domu.

To je bilo srečanje mladih značkarjev, pisateljev, pesnikov in ilustratorjev ob bogatem kulturnem programu. Pri programu so sodelovali: folklorna skupina, baletna skupina in recitatorji ter govorniki. Najboljši ustvarjalci so dobili priznanja.

Proslava je izvenela v želji, da bi postala dobra knjiga vsakomur potreba in zvesta prijateljica.

NATAŠA KOBALE
OŠ — FRAN KOCBEK
GORNJI GRAD

TEDE DOMAČEGA FILMA V CELJU

Že osmič bo v Celju prireditvev, ki množično privablja prijatelje domačega filma. Od 10. do 18. novembra t. l. se bodo v celjskih kinematografih vrstile predstave. Filmski spored so razvrstili v več skupin, premierni spored, spored Titovi filmski dnevi, spored filmov iz Vojvodine in filmi iz neuvršenih dežel, spored mladinskih filmov, spored kratkih filmov ter spremni spored. Slednji predvideva posvetovanja, razgovore z občinstvom, razstave, razgovore slovenskih filmskih delavcev in zunanje premiere.

Kazni in odškodnine

Medtem, ko se ulov brez dovoljenja in na nedovoljen način še ne smatra, za kaznivo dejanje (prizadevanja v tem smislu potekajo pospešeno), sodnik za prekršek odmerja kazni po 48. členu Zakona o sladkovodnem ribištvo (izjema je nedovoljen lov po 159. členu Kazenskega zakona — kaznivo dejanje. Novi odškodninski cenik, ki je bil objavljen v uradnem listu SRS št. 17/80, veljaven od 20. 6. 1980 predvideva določitev cene za vsako ribo, uplenjeno na nedovoljen način, po posebnem izračunu tako, da se vzame za osnovno tržno vrednost ribe, ki se pomnoži z različnimi faktorji za posamezne vrste. Faktor za sulca je 40, za lipana 10, za potočno postrv 10 din. Če vzamemo tržno vrednost ribe npr. 100 din, bo odškodnina znesla za sulca 4000 din, za lipana 1000 din, za potočno postrv 1000 din itn. Za ribe, ujeve v varstvenih vodah oz. v času varstvene dobe, se zneski pomnožijo s faktorjem 2. Tako stane sulec kar 8000 dinarjev, postrv in lipan pa po 2000 dinarjev, če dodamo še plačilo kazni za prekršek, je takšen način ribolova povsem nesmiselno dejanje. Vzgoja te vrste bo pa že morala zaleči, če bo morala (ali strast) še naprej na tako nizki ravni.

JOŽE MIKLAVC

Skrbel je za hrano med vojno

Poznajo ga mnogi ljudje v dolini. Res je, zanimiva osebnost Matija Jeraj iz Varpolje. Marsikdo pa le ne pozna vsega, kar je doživljal in preživel v časih osvobodilne vojne. Dino, kot so mu pravili partizani, je sin rudarja, ki je bil kar štirikrat v Ameriki s trehobom za kruhom. Tako je Matija že v rani mladosti moral priti za trdo delo pri nekem lesnem trgovcu. Pozneje je splaval, po

pri zbiranju hrane vseh vrst. Dali so kar so mogli. Ni bilo izdaje, zato je skladišče nemoteno delovalo. Le redko sta Dina presenetili nemški „štorklji“, ki sta pileleti na izvidnico iz Celja.

Tako so iz skladišča oskrbovali brigade, bolnice, štabe in druge organe takrat nastajajoče ljudske oblasti.

Nekoč, kot se spominja Matija, je pristalo na Pobrežah angleško letalo. Zasilno se je spustilo na Bendovem travniku. Ker je moja žena govorila angleško so ga pripeljali k nam, da smo se vse potrebno dogovorili. Pozneje sem zvedel, da se je pilot rešil.

Kaj vse so zbirali za potrebe vojske? Vse, od fižola do zabeli. Imeli pa so tudi klavnico. Tja so pošiljali živino, ki so jo zbrali, v zakol. Ta je bila pri Toniču v Nazarjah.

Ko je pričela zimska ofenziva 1944 so hoteli skrivati skladišče blago. Dino je „organiziral“ 16 konjskih vpreg in zapeljali so vsa živila v Globoki graben. Tam so po ponovni osvoboditvi doline naši vse nedo taknjeno.

Ker je bila iskana hrana v tistih težkih časih tudi suho sadje, so poskrbeli za lastno sušilnico. Tako je bila zaloga vedno dovoljšna, saj so suho sadje rabile predvsem bolnice, za razne kompote. Matija Jeraj ima zasluge za to, da se je ohranil v tisti meni arhiv skladišča. To so danes listine velike zgodovinske vrednosti. Ohranjena je glavna knjiga evidenc in liste dnevnih oddaj. Posebej zanimive so izdajnice blaga. Z njih je razbrati datum in enoto, ki je hrano prevzela. To lahko posluži za dokumentacijo nekaterih ugotavljanj okoli gibanja partizanskih enot in stabov. Tudi te listine, so naše svoje mesto v arhivski zbirki kulturne skupnosti Mozirje.

Ko so Nemci ponovno prihrumeli v dolino, bi kaj lahko pomenili ti dokumenti smrt mnogih zavednih ljudi. Zato jih je Matija skrnil v bunker pod jezom Čuježev žage. Tja so se skrili on in trije njegovi pomagači. Pod jezom so tedaj vztrajali tri dni in noči Matija Jeraj, Matija Babin, Berta Rakun in Jože Krumpčnik. Da so hudo zmrzovali, ni treba posebej poudariti. Vendar rešili so vse zapise, ki ponazorijo zanimiv pregled o sodelovanju naših ljudi pri oskrbi enot NOV v dolini.

Najbrže ni predlog Matije Jeraja odveč, da se na stavbi nekdanjega skladišča vzida spominsko obeležje. Saj je bila ta dejavnost, v tistih časih nič manj važna, ko vsaka druga, v osvobodilnem boju.

Matija Jeraj-Dino

razsulu stare armade v kateri je leta 1941 služil, pa je prijel za delo doma na zemlji. Že julija 1942 so ga Nemci zaprli. Še danes so vidne brazgotine na njegovi glavi, izvirajo pa iz zaporov v Celju. Ko je po nekaj mesecih zopet prišel domov se je malo kazal ljudem, saj so ga okupatorski pomagači nenehno opazovali. Jože Blekač ga je povezal s partizani, tako je prišel med borce Šlandrove brigade.

Že kmalu se je med premikom enot na Menini posesrečil in si pri tem ponovno zlomil roko, ki je še danes pohlajena, saj takrat ni bilo ustreznih nege in ni bilo mavca, da bi mu jo pravilno naravnali.

Ko so bile pri Francu Rakunu v Varpolju avgusta 1944 volitve v OF je bil izvoljen za tajnika. Krajevna organizacija OF je takrat vključevala 4 vasi. Tako je pričel z delom pri oskrbovanju enot in stabov s hrano.

Pripravili so skladišče v takratnem mlinu, stavba še danes stoji v Varpolju. Skladišče se je imenovalo po njemu „Dino“. Ko obuja spomine poudarja veliko pripravljenosti ljudi tega območja za sodelovanje

Letna skupščina vrtnarjev v Mozirju

Že nekaj let nazaj si prizadevajo v Mozirju za dobro sodelovanje s slovenskimi vrtnarji, ki so v veliki meri pripomogli k lepoti gaja. Da je povezanost dobra, kaže tudi odločitev njihovega društva, da pripravi svoj letni zbor v Mozirju. Ta bo 22. novembra t. l. v domu Partizana. Po

zboru bo tovariško srečanje. Želimo, da bi slovenski vrtnarji radi prihajali v dolino, saj bo tako njihovo sodelovanje pri urejanju Savinjskega gaja večje.

Ti pogosti obiski pri nas, samo utrujejo, že tako dobre vezi in zagotavljajo plodno sodelovanje.

Obisk mornarjev

V sestavu Splošne plovbe iz Pirana je tudi ladja, ki nosi ime „Bočna“. Ob njenem krstu in sodelovanju krajanov Bočne smo že poročali.

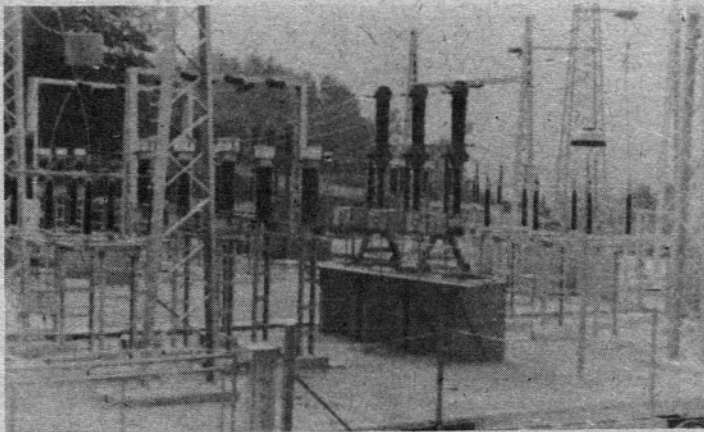
Tokrat so mornarji vrnili obisk in prišli v našo dolino. Pred občinsko stavbo v Mozirju, je goste pozdravil predsednik občine Hinko Čop in jim želel dobrega počutja pri nas. Čakala pa jih je tudi skupina krajanov, ki so bili gostitelji. Prišli so predstavniki ladjarja in del posadke, da bi v Bočni spoznali še več

ljudi in se seznanili s kraji naše doline. Pred spomenikom padlim v Bočni so pripravili komemoracijo s kulturnim programom. Ogledali so si Elkoj in izmenjali spominska darila. Gostje so bili nad pozornostjo naših ljudi zelo presenečeni in tega tudi niso skrivali. Saj je bilo tudi res slovesno! Sodelovali so, godba na pihala naše občine, šolski otroci in borci. Mnogi krajanje Bočne pa so prišli, da bi segli v roke mornarjem, ki ponesejo ime njihovega domačega kraja daleč v svet.

Prijazni pozdravi bralcem

Paraplegiki so poslali pozdrave bralcem novic in uredništvu iz Novega grada, kjer so bili na podaljšan

rehabilitaciji. Najbrže velja tej pozornosti — lepa hvala!

Nova transformatorska postaja v Preseki

Pomembna pridobitev

Ni odveč povedati, da smo s hitro rastjo industrije v naši dolini, postali veliki potrošniki električne energije. Pa tudi bistveno spremenjen način življenja, terja vsak dan večje količine toka. Pravijo, da je nekdanja bila skupna potrošnja elektrike v dolini tolikšna, kot jo danes potrebuje samo TOZD Glina, Ivema. Jasno je torej, da smo bili v položaju, ki je ogrozil nadaljni razvoj gospodarstva. V dolini je bilo treba zagotoviti več energije. Zato so se pri Elektro Celje odločili za gradnjo razdelilne transformatorske postaje v Preseki. Ob prevzemu tega pomembnega objekta nam je ing. Anton Medved, delavec Elektra Celja, pojasnil nekatere podatke okoli same postaje. 20 MVA je njena moč in predstavlja na-

pajalno točko za Gornjo Savinjsko dolino. Z njo je zagotovljena količina in kakovost napetosti v dolini. Napaja se iz zagotovljenih virov TE Šoštanj in je povezana z ostalo prenosno mrežo.

Morda še zanimiv podatek, da je bila potrošnja na našem območju leta 1968 2MW, sedaj pa računajo porast na 12 MW. Trdijo, da je do leta 2000 zagotovljena električna energija. Vendar so mislili tudi za naprej. Pripravili so vode za večje potrebe. Vrednost naložb ocenjujejo na skupno okoli 5,5 milijard starih din. Samo postaja je stala 3,5 milijarde. Gre za najodobnejšo napravo, ki se povsem avtomatično upravlja iz Celja.

Pestro in športno v Lučah

Športno društvo „Raduha“ Luče, ki bo letos praznovalo tretjo obletnico obstoja, samo nadaljuje bogato športno tradicijo Luč. Društvo, ki je nosilec telesnokulturne dejavnosti v KS Luče, se uspešno vključuje v turistično, športno in družbeno življenje kraja.

ROKOMETNO IGRISČE — URESNICENA DOLGOLETNA ZELJA KRAJANOV

Igrišče je plod prizadevanj vseh dejavnikov v KS Luče. Na igrišču so začeli z gradbenimi deli julija 1979. Zemeljska dela so dobro napredovala in septembra je bilo pripravljeno igrišče za asfaltiranje. Zaradi slabih vremenskih pogojev so igrišče asfaltirali maja 1980. Objekt je vreden okrog 400.000 din. Pri tem so všteti vsi denarni izdatki, okrog 400 m³ gromača in okrog 1000 ur prostovoljnega dela. Finančno so prispevali za igrišče: Gasilsko društvo Luče 1000, Turistično društvo Luče 5.000, Planinsko društvo Luče 5.000, Lovska družina Luče 10.000, KS Luče 50.000, Športno društvo „Raduha“ 80.000 in Osnovna šola 150.000 din. Objekt bo služil šoli za redno dejavnost, vsem ostalim društvom pa za razvijanje drugih dejavnosti.

ROKOMETNI TURNIR OB OTVORITVI IGRISČA

Pomembno delovno zmago vseh krajanov so počastili rokometarji z rokometnim turnirjem na katerem je sodelovalo sedem rokometnih ekip občine Mozirje. Turnir je pokazal, da je rokomet v občini Mozirje v nenehnem vzponu.

NOGOMETNI TURNIR

V počastitev Dneva vstaje slovenskega ljudstva je bil na rokometnem igrišču v Lučah nogometni turnir. Sodelovale so štiri ekipe. Organizator turnirja je bilo ŠD „Raduha“. Najboljši strelac turnirja je bil Letnar Ivan z 9 zadetki.

Borci Glina v Logarski dolini

V okviru svojega programa dela je naš aktiv borcev NOV zboroval v Logarski dolini in ob tej priložnosti tudi proslavil dan vstaje ter 30-letnico samoupravljanja v naši delovni organizaciji.

Zbrali smo se v partizanski Solčavi v spomin na dogodke iz leta 1944, ko je okupator to lepo, alpsko vasico skoraj v celoti požgal. Ogledali smo si razstavo iz obdobja NOB na tem obmejnem območju. Član odbora ZB Solčava Edvard Ikovec nam je v kratkih obrisih prikazal prispevek prebivalcev Solčave v NOV in komentiral pomembnejše fotografije z razstave. Pred spomenikom padlih borcev in žrtev nacističnega terorja smo položili lovorov venec in prižgali sveče. V spoštljivi tišini smo se poklonili spomenu na naše nepozabne sotovariše in borce. Po ogledu Logarske doline in Matkovega kota, kjer so bile stalne poti partizanskih enot in kurirjev, smo se zbrali v novozgrajenem gosti-

V LUČAH JE GOSTOVAL ROKOMETNI KLUB ORMOŽ

Okrog 200 gledalcev je uživalo v eni od najlepših rokometnih predstav v Lučah. Čeprav ŠD „Raduha“ uspešno nastopa v Savinjsko — šaleški rokometni ligi je bila tekma z Ormožem najlepša doslej. V igri, ki je bila vseskozi zelo izenačena ter v mejah šprtnega boja, je zmagala domača ekipa 29:27. Po tekmi so se igralci Ormož in domačini zbrali na tovariškem srečanju in se v prijetnem vzdušju dogovorili za povratno tekmo, ki bo oktobra v Ormožu.

ROKOMETNI TURNIR ZA „JOSKOV“ MEMORIAL

I. rokometnega turnirja za Joškov memorial so se udeležile samo tri rokometne ekipe. Turnir bo tradicionalen in posvečen umrlemu športniku Jošku Letnerju. Turnir je potekal v športnem vzdušju. V ekipi Solčave so uspešno igrali tudi vojakji granicarji. Prehodni pokal je sprejela ekipa ŠD „Raduha“ (veterani), ki ga bo hranila in svoji vitrini do prihodnjega leta.

OBETA SE ŽIVAHNA ŠPORTNA JESEN

Rokometna ekipa ŠD Raduha je že začela tekmovali v šaleško — savinjsko rokometni ligi.

Odigrano je bilo prvo kolo nogometne lige KS Luče, v kateri sodelujejo Luče (veterani), Struge, Podvoljčjek in Luče (mladi). V jeseni bo še nekaj trim akcij, ki bodo zopet aktivirale krajanje in jim dale možnost rekreacije.

To je bilo kratko poročilo o športni aktivnosti v KS Luče, ki pa bi ga morali dopolniti še z opisom mnogih planinskih tur, ki so jih opravili člani PD Luče, strelskimi tekmovanji na novem strelišču in še bi lahko naštevali. Šele tako bi lahko strnili celotno dejavnost in prikazali življenje kraja.

FRANJO PAJK, (Vezi, Gorenje—Glin)

IZ KRAJEVNIH SKUPNOSTI

Gornji grad

GOSTILNA MENINA naj bi prenehala s poslovanjem. O predlogu kmetijske zadruge glede prenehanja poslovanja gostilne, ki je edina v družbenem sektorju v kraju, so razpravljali na seji sveta KS. Proučili so posledice, ki bi jih ta ukrep lahko izzval. Zavedajo se, da so nastavitvene zmogljivosti Menine za sodobno ponudbo skromne, predvsem zaradi pomanjkanja sanitarnih naprav, vendar pa bi ukinitve gostilne pomenila hud udarec turizmu v celoti. Zato se s predlogom niso stinjali. Menijo, da je treba proučiti vzroke za gnotne težave s katerimi se gostilna srečuje in jih skupno odpraviti. V zadruzi pa smo zvedeli, da je predlog opustitve gostilne vezan na ureditev prostorov za trgovino in mesnico. Temu so bili namenjeni prostori v katerih dela gostilna od samega začetka. Sobe za tuje bi ostale na voljo turističnemu društvu. Prostori trgovine v štekelnu so neprimerni, zato sili zadrugo rešitev tega problema v takšna razmišljanja.

KREBSOVA HIŠA je v glavnem gotova. Sedanji videz te stare in zanimive zgradbe je zelo prikupen in je v glavnem veren posnetek nekdanje hiše. Gradbena dela je opravilo komunalno podjetje Mozirje. Hiša bo imela dvojce stanovanj in v pritličju še lepe prostore za poslovanje pošte, ki je bila v dosedanjih prostorih zelo utesnjena. Krajanje so zadovoljni, da bodo imeli boljše poštne prostore in predvsem, da je hiša gotova. Razumljivo pa je, da so gradbeni posegi v starinske hiše vedno bolj zamudni in zahtevni.

KANALIZACIJA V NOVEM NASELJU je v zaključnih delih. Ta nova pridobitev bo zagotovila odtok 14 hišam. Na svetu KS so ocenili, da so dela potekala v redu.

PRIZADEVAJO SI ZA MUZEJ, ki bi pomenil v Gornjem gradu, najboljšo zgodovinsko zanimivo kraju v dolini, velik napredek. Posebno pohvalno je dejstvo, da se za ureditev tega kulturnega kotička zavzemajo kar vse organizacije v kraju. Želijo, da bi se ohranilo tisto, kar je od naše bogate kulturne dediščine še ostalo. Težave pa imajo s stanovanjsko skupnostjo, ki zaenkrat še ne kaže razumevanja za izpraznitev enega predela obstoječe stavbe „štekli“. V kraju se sprašujejo, če je tako zgodovinski objekt sploh lahko stanovanjski. Najbrž bi bolje služil kraju, če bi v njem našle zbirke starih svojih prostor. Končno bi vendarle morali posvečati več pozornosti razvoju kulturnih ustanov v naših krajih!

PRIZIDEK H KULTURNEMU DOMU je tudi skupne skrb vseh krajanov so menili na svetu KS. Doslej so pripravili začetne načrte, ki jih je naročila krajevna skupnost. Da je prizidek potreben, ni dvoma, saj je sam oster že zastarel. Družbenopolitične organizacije nimajo svojih prostorov, tudi krajevna skupnost gostuje. Tako bi rešili več težav hkrati. Zato so odločili, da grede smelo v obnovu doma. Dogovorili so se, da bi naložbe prevzelo društvo, gnotno pa bi stvar reševali skupno, tako organizacije, kot krajanje. Pravijo, da je že nekoč bilo kulturno življenje v Gornjem gradu zelo pestro, zato si prizadevajo, da bi to izročilo ohranili. Tako bi združili vse kar spada v neposredno kulturno dejavnost na enem mestu.

Dolga leta družinskega sožitja

Redek jubilej so praznovali v krogu najbližjih na Rečici pri Parševih. 60 let skupnega življenja sta praznovala Ivan in Antonija Pariš. Ker so takšne obletnice redke, smo obiskali zakonca v svojem lepem domu in skušali izvedeti kaj več o njunem življenju.

Čeprav je bilo več kot očitno, da Ivan Pariš iz zdravstvenih razlogov težko pripoveduje, se je prijazno odzval in povedal nekaj zanimivosti iz bogatih spominov.

Zakonsko družico je našel pri Stigličevih na Rečici, sam pa je doma iz Gornjega grada. Najprej je hodil v gimnazijo v Celju, nato pa se je želel posvetiti gozdarskemu poklicu, zato je končal gozdsko srednjo šolo v Celovcu. Med prvo vojno je bil vpoklican in kot vojak ranjen v Karpatih. Rad se spominja dela z vojaški-

mi psi. 6. 9. 1920 se je na Rečici poročil ter nato prevzel trgovino z lesom v Banatu. Tako je imel mnogo opravka s takratnimi splavarji, ki so plovili les do Beograda. Kar nekadrove, da ga trgovina ni dosti veselila. Raje bi bil gozdar. Prav zato je življenje zahtevalo veliko naporov in trpkih spoznanj.

Po osvoboditvi se je vrnil na Rečico, kjer se je vključil v življenje kraja. Do 70. leta starosti je redno lovil tako divjad, kot ribe. Oboje ga je zaradi povezanosti z naravo izredno veselilo. Seveda so potem sledila leta, ko se človek preda mirnemu domačemu kotičku. Tako živita s svojo družico v slogi in ljubezni do otrok in vnukov.

Mnogim čestitkam ob visokem jubileju se pridružujemo tudi mi.

Zakonca Pariš ob visokem jubileju

IZ KRAJEVNIH SKUPNOSTI

Mozirje

VAŠKA PODODBORA KRAJEVNE SKUPNOSTI na Lepi njeni in v Šmihelu sta zelo prizadevna. Prvi se ubadajo z gradnjo ceste (posodobitev) v Ljubijem grabnu, drugi pa so uspeli dokončati asfaltiranje ceste do Šmihela. Zadnja seja vaškega odbora SZDL in pododbor KS v Šmihelu je bila zelo živahna. Zato naj obvestimo naše občane o vprašanih, ki so jih obravnavali.

OSEMENJEVANJE KRAV bi se naj uvedlo tudi v Šmihelu. Menili so, da je predel izrazito živinorejski, saj imajo okoli 200 plamenskih krav. Te dosejajo dobro mlečnost. Najbližja osemenjevalna postaja je v Jazbinah, kar pa je za mnoge kmete predač. Tako je nevarnost širjenja zakonitih bikcev, ki pa samo kvarijo dobre zasnove črede. Na seji sta bila tudi veterinarja mg. Mermal in mg. Resnik, ki sta pojasnila, da gre pri vsem za stroškovno mesto. Osemenjevanje pa bi opravljal veterinar na predhodno obvestilo. Oba delegata v skupščini občine pa naj seznanita oddelek za gospodarstvo o sklepu in o potrebi po dodatnih sredstvih za kritje stroškov.

KAJ BO S STARIM ŠOLSКИM POSLOPJEJEM so se na seji spraševali. Predstavnik kmetijske zadruge je pojasnil, da ima zadruge namen urediti krajevno prodajalno v enem izmed prostorov, medtem, ko vzdrževanje celotne gradnje ne more prevzeti. Navzoči so bili tudi seznanjeni, da se za stavbo zanima narodna obramba. Tako bi prišli do preurejenih prostorov, ki bi jih lahko uporabljali tudi krajanje za skupne namene. Prevladovala je želja po prodajalni, vendar so bili mnogi, da se naj najprej določi zadruge, glede prostorov za trgovino, če pa ta nima resnih namenov, pa naj prevzame stavbo narodna obramba, ki bi jo v celoti tudi oskrbovala.

CESTE V SLABEM STANJU pomenijo zmanjšano zanimanje za obisk teh lepih predelov pod Goltmi. Govorili so o cesti od Šole do Jesovnika, ki je zelo zanemarjena. Glede nasipavanja gozdnih cest po ustrezni službi iz Nazarja, pa so menili, da bi se OČK naj tesneje povezal z vaškimi dejavniki, ko namerava posipati ceste. Zadnji primer, ko so posipali cestni odsek proti Konečniku s tako grobim kamenjem, da je bila nekaj časa neprevozna, je zadosti vzrok, da so sklenili o tem obvestiti pristojne na OČK. Prepričani so, da bi bilo gospodaje, če bi takšne naloge prevzeli vaški odboji, sredstva za to pa bi se nakazala na njihov račun. Predlog bodo dali odgovornim v Nazarjah.

PROMETNA ZVEZA Z DOLINO je potrebna. Zato so zaprosili podjetje „Izletnik“ v Celju za redno progo za Šmihel. Do sedaj niso dobili odgovora. Zato so prosili krajevno skupnost Mozirje, da pri avtobusnem podjetju v Celju posreduje.

SVET KREJEVNE SKUPNOSTI MOZIRJE je na svoji zadnji seji razpravljal in sklepao o zazidalnem načrtu na območju Trnava — Mozirje. Tu gre za blokovo gradnjo, ki naj bi zagotovila 113 novih stanovanj. Seveda so urbanisti predvideli kraju primere bloke. Soglasno so podprli predvidevanja o ureditvi tega predela Mozirja. Ustrezna samoupravna skupnost bo sedaj pričela z urejanjem pridobitve zemljišč.

SREDNJEROČNI NACRT za obdobje 1981 do 1985 je v osnutku bil predložen svetu. Sklenili so, da se v obravnavo vključi vse dejavnike kraja, da bi predvidevanja bila resnično trdna in ne le seznam želja. Tako so zaprosili za oceno smernic načrta vsa društva, delovne in družbenopolitične organizacije v Mozirju. Ko bodo stališča teh znana, bo v novembru javna razprava na zborih krajanov. Ker gre za važne odločitve v razvoju kraja in vseh dejavnosti, je pričakovati vne tega sodelovanja najširših krogov.

Modernizacija ceste ob Ljubiji se nadaljuje. Trenutno delajo na odseku od Točaja do Ferberja podlago. V razpravi so ugotovili, da bo manjkalo sredstev za pokrivanje ostalih del do asfaltne prevleke. Ta denar nameravajo zbrati od krajanov, delovnih organizacij in iz sredstev same krajevne skupnosti.

Obvoz v Lokah je pred pričetkom del. Gre za preštavitve estnega odseka pri športnih prostorih. Sedaj predvideno usmeritev v urbanistično in tehnično proučili in sklenili, da se z deli lahko prične. V prvo nameravajo urediti običajno cestišče, ker za asfaltno prevleko trenutno še ni denarja.

Konjeniški prostor na bivšem sejmišču se naj uredi. Ponovno so obravnavali predlog konjeniške sekcije turističnega društva glede steze za vadbo, kot glede večnamenske stavbe, ki naj bi sprejela pod streho ne le sekcijo, temveč vse dejavnosti turističnega društva. Po sklepu sveta je bilo dano soglasje na vsebino predloga. Končno besedo ima seveda upravni organ občine.

BRV V PRESEKI naj bi se postavila na mestu, kjer je že bila. Svet je razpravljal o predlogu krajanov, ki zahteva da se razmere glede prehoda čez vodo uredijo, kot so bile pred gradnjo vodnega zajetja za Gorenje — TOZD Keramika. Takrat so namreč brv odstranili, niso pa je ponovno zgradili. Zato je svet sklenil zahtevati pri takratnemu investitorju ureditev brvi. Slednja je predvsem potrebna zaradi šolskih otrok, ki prečkajo vodo.

PRODAJALNA TOBAKA V MOZIRJU je neustrezna in kazi ledanji izgled kraja. Ta ugotovitev je spodbudila svet KS, da pri Tobačni tovarni v Ljubljani postavi zahtevo po ustrežnejši ureditvi prodajalne tobačnih izdelkov. Predlagali so postavitve lesene stavbe (brunarice), ki bi prostorsko in zaradi izgleda sodila v kraj. Sedanje stanje je že zdavnaj neprimerno, saj morajo ob slabem vremenu potrošniki stati ob nakupu pod kapjo, pa tudi za prodajalca ni delo lahko.

POKOPALIŠČE V MOZIRJU je predmet nenehnih razprav in ukrepov v krajevni skupnosti. Pisali smo že o načrtih, ki jih za dokončno ureditev pripravlja posebna komisija pri KS. Zaradi drsečega zemljišča so sedaj naročili mnenje geologa, ki naj bi svetoval sanacijo, oziroma ukrepe za bodočo ureditev. O končni rešitvi bodo prebivalci seznanjeni na zboru krajanov, saj zasluži reševanje tega objekta širše sodelovanje.

Rečica ob Savinji

KRAJEVNI PRAZNIK slavijo v spomin, ko je leta 1943 Slandrova brigada razbila okupatorsko postojanko v kraju.

V tej krajevni skupnosti ni nikoli primanjkovalo volje do sodelovanja in složnega reševanja težav, ki pač povsod nastopajo. Prostovoljno delo je pri njih že kar domače in marsikaj so na ta način že zgradili, oziroma naredili.

Letošnje praznovanje je potekalo slovesno in delovno. Kulturni program oziroma proslava je bila začetek. Dva dneva pa sta potekala delovno, saj so prišli za krampe in lopate in pričeli z zemeljskimi deli za novo mrliško vežico.

O načrtih, ki jih imajo, smo že pisali, zato naj še poudarimo ob koncu zapisa, da še vedno pričakujemo odgovor na vprašanje glede popolne osemletke. Poudarjajo pa tudi potrebo po večjem vrtcu v kraju. Kraj se širi hitreje, kot se je dalo pred leti slutiti, zato postajajo potrebe vse večje.

Nazarški mladinci so ponovno pokazali izredno zavzetost za kulturno delo. Posnetek je s proslave ob otvoritvi kulturnega doma v Nazarjah. Posnetek: Zvipl

Savinjski gaj bo še naprej privlačen

Vodna ujma ni prizanesla Savinjskemu gaju. Savinja je prestopila breg in preplavila večji del nasadov. Škode so tudi v stavbah, ki stoje v parku. Tako je upravljavec zadan hud udarec, pred njimi so velike skrbi. Treba bo vložiti veliko dela, da bodo grede pripravljene za saditev novih čebulic. Najbrže bodo priskočili krajanje Mozirja v pomoč, da se pravočasno opravijo dela, ki so vezana na rok, pred zimo.

Na zadnjem sestanku upravnega odbora gaja z vrtnarji v Gornjem gradu so se pogovorili o načrtu saditve in o potrebnem sadilnem materialu. Navzoč je bil tudi Niko Pipers iz Holandije, ki je doslej že mnogokrat priskočil na pomoč s ceninimi čebulicami. Tudi tokrat je pomagal in tako je v Mozirju že 90.000 tulipanov, 5000 hiacint in 7.700 narcis. Cena je bila zelo ugodna, čeprav so na

trgu tovrstne čebuljice zelo drage.

Preteklo leto je Savinjski gaj obiskalo okoli 60.000 ljubiteljev cvetja, od blizu in daleč. V knjigi vtisov je mnogo pohval in dobrih nasvetov. Pretežno pa se obiskovalci o gaju pohvalno izražajo.

Prizadevajo si sedaj še dokončno urediti gozdarski del. Tudi manjši ribnik nameravajo urediti za lokvanje. So v dogovoru z Glinom za postavitve stare vencijske in obnovitev splava. Tudi vhod bo lepše urenjen.

Na zadnji seji upravnega odbora pa so ponovno ugotovili, da bo nujno dokončno spregovoriti o obliki upravljanja z gajem. Jasno je, da se ljubiteljsko ne bo dalo več oskrbovati tako zahtevnih nasadov in parka sploh. Potrebno bo širše sodelovanje, saj je končno Savinjski gaj ponos celotne doline in ne samo Mozirja.

Hitreje v Velenje

Ko smo praznovali v Velenju letošnji občinski praznik, so med drugimi delovnimi zmagami poskrbeli za sodobno cestno povezavo od Gorenja do vpadnice v Velenju. Sedaj

je torej možno peljati po izredno lepo urejeni cesti preko Lokovice v Velenje, kar znatno skrajša čas vožnje in našega predela.

Kronika šmihelske župnije najdena

Po tem, ko je zadnji župnik zapustil Šmihel, so krajanje opozarjali na izginotje stare kronike, ki so jo dolga leta pisali šmihelski župniki. Izguba tako važnega zapisa bi pomenila za kraj in širše območje veliko kulturno in zgodovinsko škodo.

Prav zato smo z veseljem ugotovili, da je župnijski upravi v Mozirju uspelo dobiti nepoškodovano kroniko nazaj. Nahaja se v mozirskem župnišču. Zapis je bogat dokaz nekdanjega življenja in dogajanja v tej hribovski vasi.

Koristna náložba

Veliko je govora o težavah s preskrbo električne energije. Najbrže se v svetu vsepovsod ukvarjajo s podobnimi vprašanji. Tudi velikokrat nam preko televizijskih ekranov prikazuje gradnjo manjših, zasebnih elektrarn.

Pri Felicijanu v Nizki so mislili na težave, ki lahko nastopijo, če zmanjka toka. V stavbi, ki je nekoč služila za mlin, je Franc Jeraj uredil elektrarno za svoje potrebe, saj se zaveda, da je veliko vrst dela odvisnih od elektrike.

Sam pravi, da mu je dalo misliti vse večje tarnanje okoli preskrbe z napetostjo. Pa tudi spominja se še, kako je pri Prazniku med vojno delala zasebna

elektrarna. To ga je spodbudilo k dejanjem.

Na Vranskem je kupil staro turbino in jo vgrajal. Vodne naprave nekdanjega mlina so tako dobile zopet pomen. Toka bo torej imel za svoje potrebe dovolj, pa tudi za druge bi v sili bilo delno poskrbljeno. Slednje bi pomenilo zgolj pomoč.

Zanimanje za njegovo pridobitev je v vasi prisotno. Morda bo kdo njegovemu zgledu sledil? Tu pa se postavlja vprašanje, zakaj se ne bi skupno dogovorili za takšne in podobne naprave. Saj bi lahko v izrednih razmerah služile raznim namenam in predvsem vsem. Mnogokje so vodno silo zanemarili. Zakaj je ne bi izkoriščali, kot so je že predniki?

Med teritorialci...

Ko smo obiskali naše branilce domačega kraja, so bili zelo sproščeni. Njihov, sicer pester delovni dan, so še obogatili z vajami za kulturno prireditve, ki so jo za občane pripravili ob zaključku svojih tokratnih vaj. V njihovem taboru je živahno in veselo. Duhoviteži pritegnejo pozornost v vsaki sredini, kaj ne bi še posebej v vojaški. Narodna, oziroma partizanska pesem pa zadoni, kakor hitro je prilika za to. Da pa ne gre pozabiti domačega vzdušja, sta dva pripadnika TO prinesla harmoniki in veselo zagodla. Vse to kaže na dobro povezanost kolektiva. Strnjene vrste pomenijo prav v našem načinu obrambe največ. Ko govorimo o strnjenih vrstah, mislimo na prijetno razpoloženje, tovarštvo in voljo do sodelovanja med borci in starešinami ter na prijateljsko povezovanje s prebivalstvom. Zato nič čudnega, če po vaseh, koder hodijo teritorialci, pravijo ljudje „to je naša vojska“. Tudi njihovo glasilo, ki ga izdajajo med vajami je polno mladostne svežine in dobrega razpoloženja.

Med pevsko vajo

Pripravljajo novo številko glasila

Vesele viže vedno radi poslušajo

Vzgojno varstveni zavod Mozirje

razpisuje
prosta mesta za varstvo predšolskih otrok v novozgrajenem vrtcu v Mozirju:

24 mest za varstvo otrok v starosti do dveh let
16 mest za varstvo otrok v starosti od 2 — 3 let
112 mest za varstvo otrok v starosti od 3 — 7 let

Pismene prošnje pošljite v upravo VVZ (Vzgojno varstveni zavod) Mozirje, sedež 63331 Nazarje, do 15. decembra 1980.

O rešitvah prošenj in o začetku poslovanja vrtca v Mozirju bodo starši pravočasno obveščeni. Istočasno obveščamo občane občine Mozirje, da v DE Ljubno, Luče, Solčava in Gornji grad sprejemamo tudi otroke stare od dveh do treh let.

Odgovor TOZD Elektro Celje

Mnogi bralci so želeli odgovor na vprašanje zakaj se ne pobira po dolini sproti plačilo za porabljeni elektriko. Tudi na zboru krajevnih skupnosti SO Mozirje je bilo postavljeno glede tega delegatsko vprašanje. Elektro Celje je pisмено pojasnilo stanje (dobesedno):

„Glede pobiranja tokovine na področju dela občine Mozirje je žal prišlo do izpada pobiranja denarja.

Zaradi obolevnosti starega inkasanta, smo za to delo določili takoj monterja in nato prevzeli v novo delovno razmerje novega inkasanta, vendar ta nista mogla dovolj kvalitetno nadomestiti starega inkasanta. Po

ozdravitvi inkasanta je ta takoj pričel z delom in bo situacija že ta mesec v glavnem sanirana. Da v bodoče ne bi prišlo do sličnih primerov, vsa Slovenija prihaja postopoma na inkaso z letnim obračunom in tako bomo prešli tudi na našem področju. Uporabniki bodo prejeli 5 položnic s povprečno porabo prejšnjega leta in bodo to nakazali na naš račun, 6. položnica pa bo obračun, ki bo izvršen po odčitku inkasanta. Na vašem področju bomo pristopili k letnim obračunom predvidoma v drugi polovici leta 1981. Žal nam je, da je prišlo do izpada pobiranja denarja, vendar upamo, da bo z novim načinom dela to odpravljeno.”

Neutrudljivi turistični delavec

V Gornjem gradu je že dolga leta turistično društvo zelo uspešno. Od kar ga vodi Ivan Poličnik, pa še celo! Vsakoletne prireditve in urejanje kraja so najboljši dokaz za prizadevanost krajanov, da bi privabili v ta del

da. Vendar, če želimo biti iskreni, leži pač vsa pobuda vedno na posamezniku. Kjer pa takega ni, tudi ni dela in ne uspehov. Ivan Poličnik je predsednik turističnega društva že sedem let. Dela pa v njem od leta 1968. Kaj vse so v tem času naredili, bi bilo preveč, da bi naštevati. Eno drži, uspevali so obogatiti kraj z lepim izgledom, uredili so razne turistične pripomočke in poskrbeli za dobro počutje gostov. Seveda ni manjkalo težav. Razumevanje krajanov za potrebe tujkega prometa so iz leta v leto rasle. K temu je veliko pripomogla recepcija, ki so jo uredili, v kraju primerni brunarici. Upoštevali so vseskozi, da tujec ostane lahko zelo osamljen, če ne spozna vse, kar ga zanima, zato so izdali svoj prospekt in z njim opozorili na bogato zgodovino kraja. Pri tem pa niso pozabili poudariti lepoto okolice in gostoljubnost ljudi.

Moč uspeha je v skupnih naporih. Tega se Ivan Poličnik zaveda, zato se turistično društvo tesno povezuje z ostalimi društvi ter posebej s krajevno skupnostjo. Le v medsebojnem razumevanju se najdejo izhodi, še v tako zamotanem klopčiču vsakdanjega življenja.

Ivan Poličnik

doline čimveč gostov. To jim uspeva.

Ni rad govoril o sebi, vendar je vseskozi poudarjal, da gre za zasluga vsem, ne samo njemu, če je bilo kaj narajenega v turizmu Gornjega gra-

ISKRA

Industrija elementov za elektroniko TOZD FERITI, n. sub. o. Ljubljana, Stegne 19

objavlja prosta dela in naloge

STROKOVNEGA SODELAVCA V POSLOVNIH ENOTAH LJUBNO IN SOLČAVA

za organiziranje in vsklajevanje delovnega procesa v PE Ljubno in Solčava ter koordiniranje dela s sedežem temeljne organizacije v Ljubljani.

Pogoj: dokončana višja oziroma visoka šola strojne ali elektro stroke,

3 leta delovnih izkušenj na podobnih strokovnih delih ali dokončana srednja šola strojne oziroma elektro stroke, 5 let delovnih izkušenj na podobnih strokovnih delih.

Poseben pogoj: kandidat, s katerim bomo sklenili delovno razmerje bo moral vsaj pol leta delati na sedežu TOZD v Ljubljani. Prednost imajo kandidati, ki bodo imeli stalno bivališče na področju Zgornje Savinjske doline.

Za opravljanje navedenih del in nalog sklepamo delovno razmerje za nedoločen čas. Za delo je določeno 3-mesečno preizkusno delo. Kandidati naj pošljejo pismene vloge v 15 dneh po objavi na naslov: ISKRA IEZE — TOZD FERITI, Ljubljana, Stegne 19. Pojasnila dajemo osebno ali po telefonu (061) 557-378.

Prvič na pionirski konferenci (Mozirje)

Dan pionirjev na OŠ Mozirje

29. september je dan pionirjev. Praznujemo ga vsi pionirji Jugoslavije. To je dan, ko pregledamo uspehe dela v preteklem šolskem letu in si zadamo nove naloge za bodoče delo.

Na naši šoli je bil ta dan zelo slovesen. Pionirji smo se zbrali v telovadnici, kjer smo imeli konferenco. Navzoči so bili tudi gostje, člani družbeno-političnih organizacij.

Pionirska organizacija na naši šoli je v lanskem šolskem letu uspešno delala. V okviru pionirske organizacije so delovale številne prostovoljne dejavnosti: likovni krožek, recitacijski krožek, ročnodelski krožek, čebelarški krožek, šahovski krožek, biološki krožek, prometni krožek, zgodovinski krožek, trije pevski zbori, taborniška organizacija, klub OZN, pionirska hranilnica, podmladek RK, športno društvo. Pionirji smo sodelovali tudi v tekmovanju za bralno značko, v veseli šoli in Jugoslovanskih pionirskih igrah.

Ob 50 letnici turizma na Ljubnem

Tujsko prometno in olepševalno društvo na Ljubnem ob Savinji je bilo ustanovljeno leta 1930. Ustanovniki in člani odbora so bili: Alojz Juvan, dr. Jože Arh, Karl Druškovič, Ante Tevž, Justa Tevž, Milko Rainer, Lucija Teiner in Ivan Morovt.

Društveni predsednik Alojz Juvan in tajnik Ivan Morovt sta bila od leta ustanovitve do prihoda okupatorja. Čeprav je bilo tedaj na Ljubnem kar 25 gostiln, ni bilo lahko zoraati v ledino, na kateri je zrasel in se razvijal turizem Gornje Savinjske doline. Nastanitev, oziroma oprema tujskih sob, prehrana, čistoča in olepšanje kraja, uređitev poti in okolice, možnost kopanja, vzgojno delo za dostojen sprejem in občevanje z gosti, propaganda, vse to in še kaj, so bili nujni pogoji za doseg uspeha. V začetku je predstavljala prehrana gostov, težak, skoraj nepremostljiv

problem. Prebivalci Ljubnega so se ukvarjali pretežno z obdelovanjem zemlje, z lesno obrtjo in s trogovino. Bilo je skoraj nemogoče pridobiti gostilničarja, da bi sprejel goste na hrano.

Tako se je začelo. Številni gosti so prihajali iz Srbije, Vojvodine, Hrvatske, Primorja, celo iz sosednje Avstrije, seveda tudi Slovenci. Kmalu smo zgradili lepo kopaljšče ob Savinji (pod farno cerkvijo), izdali ličen prospekt kraja v slovenskem, srbohrvatskem in nemškem jeziku, poskrbeli za propagando v dnevnem časopisu Slovenije, Hrvaške in Srbije, pa je bil uspeh več kot zadovoljiv. V letni sezoni smo imeli vse zasedeno!

Ze leta 1931 smo priredili veselično prireditev v Vrblju (pri kopaljšču) združeno s tekmami mladine v plavanju in skokih.

Pionirski odbor osnovne šole Mozirje

Varnostniki v „Glinu“

Sredi septembra je obiskala delovno organizacijo GORENJE GLIN v Nazarjah skupina 30 varnostnih inženirjev, tehnikov in pooblaščenih oseb za varstvo pri delu, članov društva varnostnih inženirjev in tehnikov Celje. Združeni v oddelku, ki deluje na področju šaleške in gornje savinjske doline, so v letošnjem letu obiskali že Gorenje. Načrtujejo še zbor varnostnikov v Velenju, kjer bi naj v sodelovanju z gasilskim društvom Velenje, in samoupravno interesno skupnostjo za požarno varnost iz Velenja organizirali posvet na temo — požarna varnost v delovnih organizacijah. V Nazarjah so bili gostje službe varstva pri delu, uvodno temo ekskurzije pa so namenili delu, pooblastilom in organiziranosti pooblaščenih oseb za varstvo pri delu, ki se vse bolj uveljavljajo v TOZD kot člani varnostne verige med delavskimi sveti, odbori in službami za varstvo pri delu in proizvodnimi oddelki. V nadaljevanju sre-

čanja je vodja SVD Gorenje GLIN Franjo PAJK orisal razvojno dobo in samoupravno pot kolektiva v minulih 80. letih ter seznanil prisotne z organizacijo varnostne dejavnosti. Pri ogledu obratov žagalnice, Iverke žagalnice za izkoriščanje drobnega tehničnega lesa, novega obrata oplemenitvenja iverk ter sestave finalnih pohištenih sklopov, pa je varnostnik ke prepričal, da je lesna industrija gomji savinjski dolini doživela izjemen tehnološki in tako tudi napredek pri uređitvi delovnih mest, humanizaciji in zaščiti delavca. Podatek, ki ga je omenil tovariš Pajk, da se je zmanjšalo tako število primarnih nesreč pri delu, predvsem pa resnost, samo potrjuje navedena dejstva in vtis, da je slednjič prodorna varnostna miselnost v vrste investicijskih, tehnoloških, projektantskih in vzdrževalskih oddelkov, v delovno samoupravo in v notese odgovornih oseb.

JOŽE MKLAVIČ

Planinsko društvo Gornji grad deležno visokega priznanja

Komaj nekaj mesecev je minilo, odkar je planinsko društvo Gornji grad prejelo visoko priznanje, odklikovanje maršala Tita. Odbor planinskega društva je organiziral programsko konferenco, na katero je povabil tudi predstavnike vseh družbenopolitičnih organizacij in društev domačega kraja.

Na tej konferenci so nas seznanili s programom dela za to sezono. Na prvo mesto so postavili vzgojo podmladka. Članom planinske šole posvečajo izredno veliko pozornost. Precejšnje število mladih planincev jim je uspelo že usposobiti.

V tem letu so izvedli izlet preko Okrešlja in Kamniškega sedla na Ojstrico, izlet na Golico in na Triglav. Vseh teh izletov se je udeležilo precejšnje število pionirjev, članov planinske šole. Vsakoletni pohod na Stol, pa je za naše mlade planince postal že kar tradicionalen.

Aktivnost naših mladih planincev je pravilno ocenila tudi republiška Planinska zveza, saj je bilo med 20 udeleženci iz Slovenije na zveznem Zboru pionirjev — planincev, kar pet

članov gornjegrajske planinske šole. Na zveznem tekmovanju v Prijepolju so se uvrstili na III. mesto pri orientacijskem pohodu in prejeli zvezno diplomu.

Pomembno nalogo pa so si naši planinci postavili za izgradnjo pristave ob planinskem domu na Menini. Pristava bo imela spodaj zimsko sobo, drvarnico in skladišče, zgoraj pa bodo pridobili 4 sobe, sanitarije in umivalnico.

Treba je poudariti, da članstva vsa dela pri gradnji opravljajo s prostovoljnimi delom. Pristava je že pod streho. Na Menini bo letošnja ena večja delovna akcija, ko bodo v novozgrajene prostore hranili drva, ki so jih že pripravili. V zimskih pčitnicah bodo imeli tudi letos planinsko smučarsko šolo. V zimskem času pa opravijo naši planinci ena najtežjih nalog, ko na svojih ramnih, v visokem snegu, znosijo na Menino hrano, ki je potrebna za smučarsko šolo. Te se udeležijo vsako leto mo od dvajset do trideset pionirjev. JOŽICA PURNAČ

ZAHVALA SOLIDARNOSTI

Marko Marolt se želi zahvaliti vsem, ki so priskočili na pomoč, ko je bil v sleden nasle Savinje, hudo ogrožena njegova stanovanjska hiša v Mozirju. Posebej gre zahvala pripadnikom civilne zaščite, gasilcem iz Mozirja, delavcem GG Nazarja in Gornji grad, NIVO-ju iz Celja, sodelavcem Gorenje MGA in sosedem. Občutek ob tako hudi uri je bil znosnejši, prav zaradi izkazane pomoči in razumevanja!

Delo v kulturni dejavnosti je lepo in plemenito. Ohranja našo izvornost, pripomore k spoznavanju pevskih, dramskih in izraznih vrednot. Zato vam vse, ki bi želeli sodelovati pri ohranjanju bogate kulturne dediščine, da vključijo v prosvetno društvo svojega kraja.

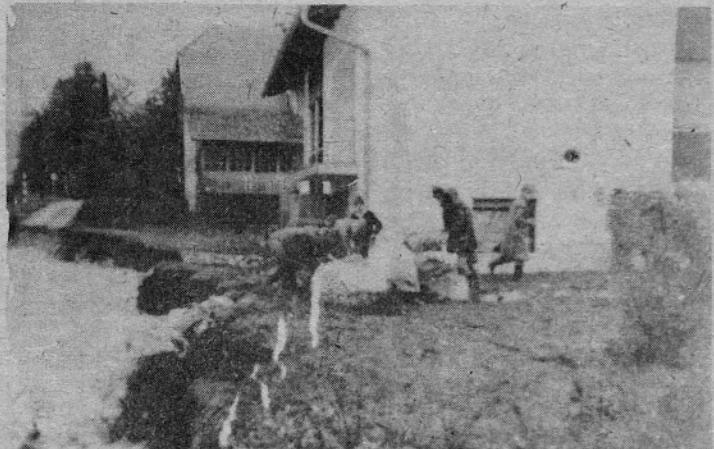
Zveza kulturnih organizacij Mozirje

OBISKOVALCEM KINA V MOZIRJU!

Zaradi obnovitve, bo dvorana v prosvetnem domu v Mozirju zaprta od 1. novembra do 15. decembra t.l. V tem času ne bo kinopredstav. Prosvetno društvo Mozirje

Vodna ujma

Obilno deževje je tudi v naši občini povzročilo poplave, kakršnih že dolgo ne pomnijo. Predvsem Savinja in Dreta sta naredili svoje. Obe sta prestopili bregove in poplavlili plodna zemljišča, naselja in stavbe. V Mozirju je Savinja resno ogrozila hiše pod loškim mo-

V Mozirju je bila ne osredno ogrožena stanovanjska hiša ob jezu po loškem mostom. Na posneti se vidi odtrgana cesta po nasipu Savinje.

stom, preplavila inupoštočila mnoge vrtove v Lokah in pustila v Savinjskem gaju naravno razdejanje. V Nazarjah je Dreta prebila slabo narejen nasip in povzročila veliko škodo na poslopijih in opremi gozdnega gospodarstva, Gorenje — MGA in drugih hišah. Vdrla je tudi v nov kulturni dom, kjer je zalila dvorano do 5. vrste. Mnogi prebivlaci v dolini so imeli vodo v kletih in prišlo je marsikje do drsenja zemlje. Odveč bi bilo naštevavanje vseh posledic zdvijanih voda. Preveč jih je.

Ob tem velja poudariti pripravljenost ljudi za pomoč bližnjemu. Tudi tokrat se je pokazala ena največjih vrlin našega družbenega

sožitja—solidarnost. Pripadniki civilne zaščite in vseh drugih organizacij, predvsem pa gasilci so storili vse, kar so le mogli. Vsem ter gre zahvala, da marsikje ni prišlo do hujših posledic.

Predstavniki občine in družbenopolitičnih organizacij so se tako vključili v prizadevanja za preprečevanje škode. Tudi komisije, ki ocenitev nastale škode so že na delu. Seveda pa bodo marsikje posledice občutili še dolgo.

Pri raznih ukrepih reševanja so sodelovali še delavci gozdnega gospodarstva, NIVO—ja in sosedje. Skratka, nesreča je priklicala reševanju mnogo ljudi.

Poplavljen delavnice GG Nazarje

Dreta si je našla pot skozi slabo urejen nasip v Nazarjah

Nova delovna mesta

V dolini je še vedno ponekod razpoložljiva, predvsem, ženska delovna sila. Prav zato je pooblaščenec Komunalnega podjetja iz Mozirja, saj namerava v Bočni urediti obrat za proizvodnjo učnih pripomočkov. Razgovarjali smo z direktorjem Alojzom Bastlom, ki nam je nekoliko več povedal glede tega o samih načrtih.

Pri nas, pa tudi v svetu, je pomankanje ustreznih učnih pripomočkov za nazornejši pouk temje zelo občutno. Najvidnejši strokovnjaki in inštituti za kemijo v Ljubljani so dali pobudo za domačo izdelavo teh učil. Razvojni center v Celju je skupno z ljubljanskimi strokovnjaki pristopil k podrobnim načrtom in opravil raziskavo trga. Center na sam, nima proizvodnih zmogljivosti, zato se je povezal z našim komunalnim podjetjem. Tu so predlog sprejeli, tembolj, ker je njihova komunalna dejavnost, kot povsod pri nas, slabo donosna. Nekatera opravila so celo v izgubi.

S celjskim centrom so se dogovorili za združevanje dela in sredstev. Se pravi, gre za dohodkovne odnose, ki zelo jasno določajo delitev dobička in prevzem rizika. V Celju so izdelali vse tehnične in ekonomske načrte, pripravili organizacijska predvidevanja za obrat in prevzeli odgovornost za redno prodajo izdelkov. Po načrtih, bi že v letu 1981 ustvarili eno milijardo starih din prometa. Ta pa bi se postopno povečeval letno za 35%. Trg je namreč povsem

nepokrit. Tovrstna učila so v Sloveniji že predpisana, medtem ko se v drugih republikah na tem dela. Tako se obeta dober dohodek, oziroma zagotovljena je prodaja.

V Bočni bi torej dvajset ljudi našlo dober kruh. Gre predvsem za ženske, ki se rade zaposlijo v bližini doma.

Morda še tale podatek. Za prodajo teh učil je v državi kar 14.000 mest, potrebe za praktične učne pripomočke pa so jasno izkazane. Tedaj je pričakovati uspešno poslovanje in možnosti poznejšega širjenja. Najbrže bo pričakovati uspešno poslovanje in možnosti poznejšega ki jih trenutno komunalno podjetje nima. Zavedajo se, da bi sedanja rešitev prostorskega vprašanja dolgo ne odgovarjala. Tembolj, ker se že tesno povezujejo s PAP-om iz Ljubljane, za serijsko proizvodnjo nekaterih pripomočkov za potrebe civilne zaščite. Delavnica na Rečici pa dolgo ne bo več odgovarjala zahtevnim in vse večjim nalogam.

Alojz Bastl je ob kraju razgovora povedal, da gre za 9 skupin raznih praktičnih učnih pripomočkov, kar bi pomenilo kakih 70 različnih izdelkov. Načrt je izdelan za dobo 5 let in predvideva do 4 milijarde realizacije in možnost razširitve na 200 različnih proizvodov. Takšne številke pa so prepričljive, tembolj, če vemo, da bi v državi s tovrstno proizvodnjo pričeli prav pri nas.

V Gomjem gradu so sekretarji osnovnih organizacij ZK imeli seminar na katerem so v glavnem obravnavali stanje in potrebne ukrepe v gospodarstvu.

SMUKA NA GOLTEH ŠE LETOS

Opaziti je, da se dela za usposoditev rekreacijskega centra na Golteh pospešeno izvajajo. Kot doslej, opravljajo vsa obnovitvena dela v sklopu Rdeče dvorane iz Velenja.

Naše zanimanje je veljalo obsegu že opravljenih del in seveda roku izgotovitve. Mg. Ludvik Kastelic iz Rdeče dvorane nam je povedal, da so dela na cesti v glavnem gotova in da bo ta prometnica do zime povsem usposobljena. Gondolska žičnica je pripravljena za tehnični prevzem. Vse ostale žične naprave pa so v toliki meri popravljene, da lahko varno obratujejo. Tudi smučišča so uredili in predvsem očistili. Tako je glede dostopa in žičničarskih naprav vse na red, da bo ob ugodnem vremenu spet smučarski vrvež na Golteh. Glede gostinskih dejavnosti pa je trenutno takole. Moziška kočica že lahko sprejema goste, vendar še ne omogoča prenočevanja, ker se dela na obnovi še opravljajo. Skupaj z gostinskimi podjetjem iz Velenja pa so pristopili k urejanju hotela in njegovih restavracijskih, pa tudi prenočitvenih zmogljivosti. Delavci Rdeče dvorane zatrjujejo, da ne more priti do zaprek, ki bi onemogočile redno obratovanje centra v predstoječi zimi.

Mehanične delavnice - tri ali ena?

V dolini je veliko povpraševanje po popravilih kmetijske in gozdarske strojne opreme. Posledica vse večjega uvajanja strojnih načinov dela v obeh panogah je stalno rastoče število strojev. Prav zato se že nekaj časa sem razpravlja o gradnji delavnic, ki bi zagotovile dobra, sprotna in redna popravila.

V srednjeročnem programu, ki se sedaj izteka, so zapisali, da bi naj naložbe izvajali kmetijska zadruga, za kmetijsko, gozdno gospodarstvo, za gozdarsko in Glin za lastno mehanizacijo. Torej bi trije vlagali in gradili. V zadnjem času pa je prišlo do soočena z nekaterimi drugimi stališči, zato smo povprašali predsednika izvršnega sveta občine Antona Vrhovnika za mišljenje občinske uprave in izvršilnega organa občine. Menil je, da gre za velike naložbe, ki jih je prav v tem času treba temeljito pretehtati. Razne delavnice za popravila že same na sebi ne prinašajo velikih dohodkov, ki bi opravičevali tako smeje naložbe. Naš izvršni svet se je vseskozi zavzemal za grad-

nje ene, skupne delavnice, ki pa bi seveda morala poznati dosledno delitev dela po panogah katerim služijo stroji. Vendar je bilo sprejeto stališče treh delavnih organizacij, da vsaka gradi svojo delavnico.

No, medtem se je zadeva v Glinu že razčistila, tako ostane sedaj še dve organizaciji, ki bi prišli v poštev, kot investitorja. Gozdno gospodarstvo in kmetijska zadruga. Slednja je na temelju dovoljenj za pripravljala dela že pristopila k nekaterim gradbenim ukrepom in je torej že vložila v ta dela na Rečici (pri glavnem skladišču) določena sredstva. Ko pa je zahtevek za kredit prispel v obravnavo na banko, je slednja predlagala združitev naložb. Torej, naj bi gradili eno delavnico z ustreznim delovno usmeritvijo. Zadruga je tedaj morala dela ustaviti, vprašanje pa je že vloženi sredstev, saj prostor za osrednjo delavnico v dolini ne ustreza.

Stvari so se torej prestavile zopet za razpravljalsko mizo. Oba nosilca pa se strinjata z odločitvijo, ki jo bo nakazal

ekonomski inštitut Ljubljanske banke. V kratkem se bodo sestali predstavniki zadruge, banke, gozdnega gospodarstva in občine. Na temelju ugotovitev omenjenega inštituta bodo dokončno oblikovali stališče okoli teh naložb. Vsekakor bi lokacija na Prihovi, ki jo predvideva gozdno gospodarstvo zaradi prostorskih možnosti odgovarjala večjim objektom, ki so za tako zahtevne naloge potrebni.

Jasno pa je, da bi v tem primeru morali dobro dogovoriti delitev dela, tako, da ne bo ne ena, ne druga zvrst mehanizacije pri popravilih zapostavljena.

Kot je še povedal Anton Vrhovnik, namerava Glin zgraditi svojo orodjarno in delavnico, ki bo omogočala še izdelavo raznih manjših delovnih pripomočkov za potrebe lesne predelave.

Prva pravljica ura

25. septembra smo v naši knjižnici zopet pripravili uro pravljic. Obiskalo nas je okoli 40 otrok. Poslušali so veselo zgodbo L. Suhodolčana O levem in desnem klovnu. Otroci so se lahko pozabavali tudi s preprosto narejenima lutkama, na koncu pa so še enkrat obnovili zgodbo ob barvicah in papirju ter ustvarili prijetne ilustracije, katere krasijo sedaj naš mladinski oddelek.

Naslednja pravljica ura bo v četrtek, dne 30. oktobra ob 17

uri. Otroci, stari 4, 5, 6, 7 let, vabljani!

V nedeljo, 5. oktobra smo gostovali z uro pravljic tudi v naši izposojevalnici v Gornjem gradu. Petnajst gornjegrajskih otrok je z zanimanjem poslušalo zgodbo P. Voranca: Levi devčej ter F. Bevka: Peter Klepec. Pravljici sta bili ponazorjeni z barvnimi aplikacijami ter lutkami.

Še to jesen bi radi na tak način obiskali vse naše izposojevalnice naše občine.

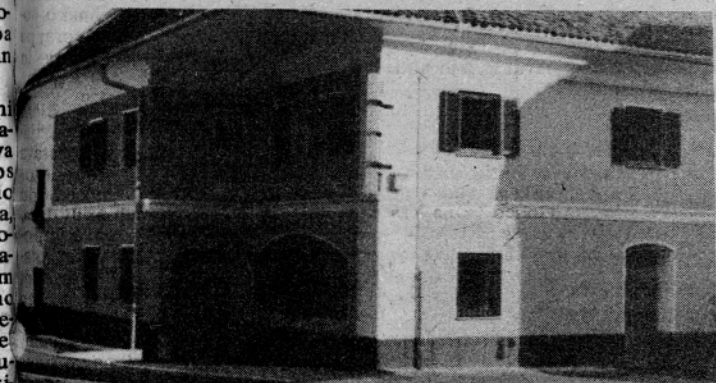
Novo v občinski matični knjižnici

I. LEPOSLOVJE - Kane: Kavč, Wouk: Vihne vojne 1., 2. Jakopin: Veronika, Lessing: Generalka za pekel, Kanin: Tracy in Hepburnova (biografski roman), N'diaye: Asoka, Gajšek: Ikarovo perje, Bester: Razničenec, Doyle: Izgubljeni svet, Vičnik: Ledina, Zupan: Komedia človeškega duha 1., 2. Cosić: Cas smrti, Gion: Igral je tudi sleparjem,

II. KNJIGE ZA MLADINO - Voglar: Kam pa kam - pesmica s ploščo, Kužek Vuf, Piščanček Pik, Zaj-

ček uh, Mucek Mjav - slikanice, Hofman: Ringo Star, Petišla: Stare grške bajke, Kurirčkova torbica, Vitiz: Zrcalce,

III. POLJODNO-ZNANSTVENA LITERATURA - Ljudstva sveta 6 zv., Aduiti dobre kuhinje, Zidar: O psih, Jakobović: Uvod v radio amaterizam, Stanič: Razpotja komunizma, Nedog: Tone Tomšič, Jan: Kokrški odred 1., 2., 3., Kardelj: O socializmu in vojni, Broz: Splošna ljudska obramba in družbena samozaščita;

Kolencova hiša v Gomjem gradu je gotova. Obnovitvena dela je opravilo Komunalno podjetje.

Vozni redi!

Ze več kot leto dni opazujemo, da so vozni redi, izobešeni na avtobusnih postajališčih po Gornji Savinjski dolini precej neurejeni. Manjkajo nekateri vhodni avtobusov, ali pa na določenem redu ni navedena prava ura odhoda. To velja tudi za vozni red, ki je izobešen na avtobusnem postajališču na Ljubnem. Pa tudi drugi vozni redi po dolini niso veliko boljši. Dolgo je že od kar so bili sprejemni novi.

Izletnik je sicer nekoliko popravil vozni red na Ljubnem, a vedno manjkajo nekateri avtobusi, predvsem Viator-jevi. Tako ni prikazan odhod avtobusa za Ljubno ob 5,40 6,00 in 12,30 ter za Mozirje ob 15,50. Pa še tudi nekatere druge pomankljivosti. Pri Viatorju so

mi povedali, da skrbi za urejanje voznih redov v teh krajih Izletnik.

Vsi vemo, da je Gornja Savinjska dolina turistično območje in veliko turistov se pripelje tudi z rednimi avtobusi in je za njih edini vir informacij, glede avtobusov vozni red, ki je izobešen na postajališču. Kolikor se spominjam sem pred letom dni poslal podoben dopis na Izletnikovo poslovalnico v Mozirjo in je, kot izgleda, končal v košu za smeti. S tem zapisom bi rad ponovno opozoril odgovorne pri Izletniku in jih prosil, da bi si vzeli malo časa in uredili vozne ređe. Menim pa da bi tudi odgovorni na občini Mozirje, lahko prispevali svoj delež, da bi se zadeva le uredila.

STEFAN MATJAZ

Nadležni glodalec

Sadjarji in vrtičkarji, pa tudi drugi, ki se več ali manj ukvarjamo z nadlogo, ki se imenuje voluhar.

V tem sestavku želim opisati enega od načinov za uničevanje voluharja in sicer s pastjo, imenovano „topič“, ki se je pred nekaj leti dala kupiti v Celju pri Lovcu. Ta past je zelo učinkovita, da pa se doseže uspeh je potrebno nekaj potrpljenja in včasih tudi precej časa.

Delovanje pasti voluharja ubije pritisk plinov, ki udari iz cevi po vžigu metka. V ta namen se uporabljajo metki za startne - plašilne pištole. V cev se lahko doda tudi smodnik (zelo malo) in pesek. S tem se učinek pasti poveča, vendar pa postane past tudi bolj nevarna in je potrebno s njo tudi bolj pazljivo ravnati, da ne pride do nezgode. V vsakem primeru je potrebno past varovati pred otroci.

Najbolj pomembno je, voluharja v sadovnjaku pravočasno odkriti. Pri tem si lahko pomagamo s palico - sondo, ki je na spodnjem koncu debelejša. To palico zabadamo v zemljo okoli drevesa in če palica v zemlji naenkrat kar „smukne“ naprej vemo, da je v zemlji rov. Zemljo odkoplremo in pustimo rov na obe strani odprt. Če je rov od voluharja in je ta v njem, bo prišel v kratkem času rov „zasut - zabit“. Voluhar namreč ne prenese prepaha in to je v tem primeru zanj usodno. Vemo pa tudi da ni v rovu krt, ki ne dela škode, čeprav raje zemljo, ko išče črve, odprtega rova pa ne zasuje, ampak ga spodrije. Ko pustimo rov odprt, si moramo dobro zapomniti v katero smer gre, kajti lahko se zgodi, da ga potem, ko ga bo voluhar zabil, ne bomo mogli najti. Voluhar namreč natlači prst v rov s tako silo, da se sploh ne da ugotoviti kje je bil rov, če si tega prej nismo dobro zapomnili. Če voluhar rov zabije, ga potem ponovno odkopljemo in vanj namerimo „topič“, ki mora biti odmaknjen od ustja rova komaj par centimetrov. Past pričvrstimo, nato čakamo, da pride voluhar iz rova, preden začne le - tega zabijati. Voluhar pride preden začne rov zabijati

za trenutek iz rova, da „pregleda situacijo“. Takrat pa sprožimo past, ki ga pokonča. Past je narejena tako, da jo lahko voluhar tudi sam sproži, vendar ta način ni tako zanesljiv, ker brani voluharja pred pritiskom plinov iz pasti plast prsti, ki jo voluhar rine pred seboj, ko zabiva rov. Past se v tem primeru sproži sama, ko postane pritisk zemlje na sprožilni mehanizem dovolj velik. Tak način uničevanja voluharja ni primeren za velike sadovnjake - plantaže, ker je prepočasen, zelo pa se obnese v malih vrtovih, a šele potem, ko se s postopkom dobro spoznamo.

MARJAN LOČIČNIK

Čeprav ni bilo letošnje pomladsko obdobje nič kaj naklonjeno kmetijskim proizvajalcem, je letina kar dobra. To velja tudi za gornjesavinjsko kulturo - krompir, ki ima visoko ceno. Čeprav je maloprodajna cena vsaj za polovico nižja (okrog 3,0 din za kg!) ga zasebni proizvajalci z lahkoto prodajo po 6 - 7 din, nekateri celo po 8 din za kg. Ceneje se ne izplača, pa tudi „žitarica“ savinjskega krompirja, okoli Bočne ni „vrгла“ toliko pridelka, da bi le ta ostal po kletih.

JOŽE MIKLAVC

Občinska skupnost socialnega skrbstva Mozirje

Obveščā, da se predzakonskega svetovanja lahko v občini Mozirje udeležite:

- vsako sredo od 8.00 do 16.00 ure - prvi stik -
- vsak drugi ponedeljek v mesecu ob 17.00 uri v prostorih Skupne službe SIS občine Mozirje - razširjeno svetovanje

Osnovna šola Mozirje obveščā, da bo vpisovala učence v 1. razred po naslednjem razporedu:

- Šola Mozirje 17. in 18. novembra 1980 od 15. do 18. ure
- Šola Rečica 17. novembra 1980 od 16-18 ure
- Šola Nazarje 17. novembra 1980 od 16-18 ure

Ob vpisu priložite izpisek iz rojstne matične knjige.

Osnovna šola Mozirje

Na olimpiado so ostali lepi spomini.

V preteklih mesecih sem večkrat pisala o olimpiadi invalidov in najbrž je prav, da zaključim svoje pisanje s tem, kako je na olimpiadi bilo. Poskusila pa bom vsaj malo povedati, kaj smo na Nizozemskem doživeli.

Nizozemci so se takrat izkazali kot popolni organizatorji. Ni je bilo stvari, ki ne bi bila do potankosti izdelana. Natančni programi, urniki, izleti, obiski, vse je bilo do konca premišljeno in pripravljeno. Gostili so več kot 2000 tekmovalcev – invalidov iz 42 držav. Vojaška kasarna Oranje, ki se je spremenila v olimpijsko vas, je bila živo mravljišče ljudi iz vsega sveta. Avstralci, Korejci, Poljaki, Angleži, Sudanci, Mehikanci, Brazilci in drugi so tu stanovali, jedli in se, če so imeli čas, tudi zabavali. Vsak dan sta bili dve kinopredstavi, imeli smo sobo s televizorji, kjer je bilo možno gledati neposredne prenose z igrišč ali posnetke vseh dogodkov, ki so se odvijali. Za večerne ure je bil pripravljen program v ogromnem zabaviščnem šotoru, kjer so vsak večer nastopali razni ansambli in skupine. K v sem hišam oziroma k objektom so dogradili klančine za vozičke, postavili montažne hišice s sanitarijami in toplo vodo, imeli smo banko, pošto, center za informacije, postajo prve pomoči oziroma Rdečega križa in delavnice za popravilo vozičkov. Oranje kazerne je vrvela od zgodnjega jutra do poznega večera.

Sama otvoritev olimpijskih iger je bila zelo lepa. Ekipe so na stezi stadiona tvorile polkrog in spremljale program, ki je trajal skoraj tri ure. Izmed glasbenih, plesnih in telovadnih točk se mi je najbolj vtisnil v spomin nastop deklet v vijoličastih dresih, ki so izvajale moderen gimnastičen ples in so bile kot velik cvet sredi zelene stadiona. Tudi otroci so nastopili in razne godbe, više k predstave pa je bil trenutek, ko se je s helikopterjem pripeljala princesa Margrieta, pokroviteljica olimpijskih iger. Ob zvokih fanfar in olimpijske himne so z drogov zaplapolale zastave držav udeleženk in olimpijska zastava, tekmovalcev v invalidskem vozičku je prižgal olimpijski ogenj in nad stadionom je poletelo več tisoč golobov. Kasno popoldne smo se vrnili v

olimpijsko vas, navdušeni nad tem, kar smo videli.

Tekmovanja so potekala na različnih mestih od jutra do večera. Izredno dobro smo imeli organiziran prevoz. 50 avtobusov je bilo neprestano v pogonu. Imeli smo prav posebej narejeno postajališče z 11 rampami, tako da smo se v avtobus kar zapeljali v Arnhem, na stadion, k bazenu in dvorani za košarko so avtobusi vozili vsakih 10 minut, tako da ni bilo problema priti na željeno mesto. Tekme so bile napete in zaradi izredne pripravljenosti tekmovalcev bogate. Postavljenih je bilo veliko novih svetovnih in olimpijskih rekordov.

Kadar nismo imeli treninga ali tekmovalja, smo opazovali druge tekmovalce, kako se borijo za čimboljše rezultate, ali pa smo lahko odšli v Arnhem. Center mesta je bil zaprt za ves promet. Stojnice so bile na ulicah in lahko smo z vozički obšli ves tisti prostor. Ljudje so bili neverjetno prijazni in se je bilo z njimi moč pogovoriti kljub pomanjkljivemu znanju angleščine ali nemščine ali francoščine.

Imeli smo organiziranih tudi nekaj izletov, ki jih je pripravil organizator. Tako smo obiskali muzej HET LOO v Apeldornu, kjer so bile nekdanje kraljeve konjušnice in kolarnica. Videli smo kočije, koleslje in sanke kraljeve družine, s katerimi so se vozili pretekla stoletja. Nekaj soban so preuredili in tam so razstavljeni dragoceni predmeti, posoda, vaze, slike, mizice in stoli, preproge, ogledala in podobno. Ob tej priložnosti smo se srečali s princeso Margriet in nekdanjo kraljico Julijano in se nekaj minut pogovarjali z njima. Kakšni so bili občutki ob vsem tem, ne morem povedati.

Da sem segla v roko kraljici in princesi, se mi je zdelo kar neverjetno. Bili pa sta izredno prijazni in dobro razpoloženi in če bi ju srečala na ulici, ne bi nikdar pomislila, da sta „plave“ krvi. Dobili smo tudi dovoljenje, da se popeljemo z avtobusom preko kraljevega posestva, ki obsega več tisoč hektarov zemlje. Tam je narava neokrnjena in smo videli divje svinje, sme, razne ptice. V tistih gozdovih je taborila francoska armada, ko se je odpravil Napoleon na pohod v Rusijo. Posestvo je zaprtega tipa, obiskovalci ne smejo vstopati vanj in so zato tudi nizozemske hostese in šofer napeto kot mi, gledali okrog avtobusa.

Drug izlet so nam organizirale naše hostese. Odšli smo v Amsterdam in si od zunaj ogledali kraljevske palače, potem pa smo v American hotelu dobili brezplačno kosilo in povrh tega še brezplačno vožnjo z rečno ladjo po mestnih kanalih. Imeli smo kaj videti! Desetine in desetine kanalov, mostov, rečnih ladij, prišli smo do pristanišča, videli hišo Ane Frank, pokazali so nam najožjo hišo v Amsterdamu (ni širša kot eno okno!), in še marsikaj bi lahko naštevali.

Tudi mi Jugoslovani teh dni ne bomo nikoli pozabili, posebno še paraplegiki, saj bodo k temu pripomogle tudi štiri medalje, ki so jih osvojili Milka Milinković, Jože Okoren in Marjan Peternelj.

MARJA ŠERBĚLA – RUPNIK

Lepo urejena kmečka hiša pri Ramsaku v Florjanu pri Gornjem gradu

„Še bom obiskala Titov grob“

Septembra je organizirala krajevna organizacija Zveze borcev Mozirje izlet v Beograd in s posebnim vlakom je odpotovalo 42, predvsem starejših krajanov iz Mozirja in okolice, med njimi seveda največ članov Zveze borcev. Ija vseh prijavljenih je bila obiskati grobnico predsednika Tita.

Žal pa je imel vlak ob prihodu v Beograd skoraj tri urno zamudo in tako je bil zamujen tudi čas, določen za obisk Titovega spominskega parka za obiskovalce iz Slovenije. Zaradi izredno velikega števila obiskovalcev na ta sobotni dan ter zaradi nediscipline in slabe organizacije se tudi nekaterim članom iz naše skupine kljub večurnemu čakanju ni izpolnila želja, pokloniti se spominu predsednika Tita; odpadel pa je tudi skoraj ves ostali del programa.

Tako kot so bili prizadeti tisti, ki niso mogli obiskati Titove grobnice, pa smo se čeprav hudo utrujeni vračali domov ostali člani skupine z zadoščanjem.

Gornjegrajski planinci pridno gradijo na Menini

„Gauge“ hitro propadajo

V mnogih zapisih so opisana vešala v Homu. Kakorkoli že, gre za zanimivost, ki bi jo kazalo postopoma obnavljati v toliko, da ne bi vse skupaj propadlo. Turistično društvo Gornji grad si je zadalo nalogo, da v prihodnjem letu oskrbi za najnujnejša popravila na samih ostankih nekdanjih vešal. Nameravajo urediti zasilno parkirišče ob cesti Gronji grad – Radmirje in poskrbeli bodo za dostopno pot do spomenika.

GOSTINSTVO VELENJE

Velenje, Rudarska 1

Po sklepu komisije za delovna razmerja z dne 26. 09. 1980 objavljamo naslednja prosta dela in naloge:

1. 2 NATAKARICI – izvrševanje del in nalog točenja oz. serviranja pijač in jedil gostom,
2. 1 ELEKTRIČARJA – izvrševanje raznih vzdrževalnih del in popravil

Delovno razmerje sklepamo za nedoločen čas s polnim delovnim časom.

Poleg splošnih pogojev za sklenitev delovnega razmerja morajo kandidati izpolnjevati še naslednje pogoje: Pod 1) končana poklicna gostinska šola smer natakara oziroma z delom pridobljene delovne zmožnosti za opravljanje del za katera se zahteva poklicna šola in 1 leto delovnih izkušenj. Poskusno delo 1 mesec.

Pod 2) končana ustrežna poklicna šola in 2 leti delovnih izkušenj pri izvrševanju elektrikerskih del. Poskusno delo 1 mesec.

Kandidati naj pošljejo pismene prijave z dokazili o izpolnjevanju pogojev v 15. dneh po objavi na gornji naslov s pripisom za komisijo za delovna razmerja. Istočasno vabimo k sodelovanju več KV natakarjev in več priučenih in nepriučenih delavcev za delo na Golteh.

Urednikova beseda

Tudi tokrat ni vse objavljeno, kar ste poslali. Žal, vedno pride kaj vmes, pa je prostor treba preporazdeliti. Tokrat nam je poplava zagodla. Zato prosimo za razumevanje.

Da ne bo nejasnosti, naš list ureja uredniški odbor, ki seveda tudi dokončno določa vsebino. Tako je seveda očitke naše bralke, da nismo obveščali nepristransko, ko je šlo za neko zadevo okoli lovcev, neutemeljen. Tembolj, ker niti eden izmed petih članov uredniškega odbora ni lovec! Seveda se ob podobnih zadevah ne moremo postavljati v vlogo razsodnika, temveč smo le poročevalci. Razsodili bodo drugi. Pa brez zamere! Ponovno še povemo, da v našem glasilu ne moremo objavljati osmrtnic in zahval ob pogrebih.

Po velikem številu raznovrstnih vprašanj, ki jih naši bralci naslovljajo na naše uredništvo, smo sklenili, da uvedemo novo rubriko z naslovom: vprašanja – odgovori. Ker imamo vprašanj že

kar zajeten kup, bo verjetno prišlo do problemov pri odgovorih, kajti mi, ki predstavljamo uredniški odbor, nikakor ne moremo odgovoriti na vsa. Posredovali jih bomo organizacijam in posameznikom, za katere bomo menili, da lahko najbolje in najhitreje povedo (ne na dolgo in na preširoko) na bistvo vprašanja. Vse, ki boste odgovorjali, pa čeprav bo šlo za vprašanja, ki ne bodo najbolj prijetna, prosimo, da s tem ne polnite košev za smeti, ampak po svojih najboljših močeh pomagajte bralcem. In ne nazadnje: dolžnost nas vseh je, da si poizkušamo sezuti čevlji, ki nas žuli... no, pa si ga sezujmo!

Naši bralci so vprašali zakaj se ne pobira tokovina, mi smo pripravili odgovor DES-a iz Celja. Vprašali pa so tudi, kako bo z mehničnimi delavnicami v dolini in če bodo. Povprašali smo na občini in objavljamo odgovor. Dokončno bomo lahko pojasnili to vprašanje v prihodnjih številki.

Piše: Anton Ikovič

Iz Mičevca pri Zagrebu do Bihača

Očetu Jeriju so se takoj zdeli sumljivi, zato se jih je hotel otresti z izgovorom, da nima nič, ker so mu vse pobrali v minulih ofenzivi. Hotelo se imeti partizanske propustnice in potrdila. Nazadnje pa je zadostovala izkaznica „Haimatbunda“. Ko so se najedli in napili, smo odšli proti Lučam. Med ujetimi, ki so jih vodili seboj, sta bili tudi Marija Knapič iz Šlandrove brigade in Alma iz Tržiča, ki sta po zaslišanju ostali v sestavi domobranske enote, ki je bila na Riharjevem. Z njimi sta hodili tudi na njihove bojne pohode.

V Luče smo prispeli zvečer in nas zaprli v Majdetovo kuhinjo. 25. 12. 1944. Zjutraj ob 10. uri je šla patrola, 10 ljudi (domobranci) v Ljubno. Malo je preiskala teren in kmalu našla dva motorja. Eden je bil znamke Adrie, drugi pa NSU. Vmila se je proti večeru čez Sv. Primož, Konjski vrh in Raduho. Popoldan je šlo 20 ljudi pregledovat teren okrog Luč, kjer so partizani na umiku pustili mnogo svoje robe. Vse to smo zvedeli od dveh deklet, ki sta se prijavili policiji in sta sedaj hodili z nami. Našli so težki minomet s 13 minami, poleg tega 15 min za angleški minomet PIAT, 3 dvokolesa, mnogo materiala za miniranje in precej propagande. Prenočevali smo v Lučah.

26. 12. 1944. Danes zjutraj je šla patrola zopet pregledovat ozemlje okrog Luč. Našli so 1 angleško brzostrelko, ki pa ni delala, nekaj usnja in precej mesa. 1 par čevljev, 2 vreči ječmenove moke in skoro 2 zaboja pralnega praška. Ko so se vmili, je šlo 65 ljudi (domobranci in ujetnikov prip. A. I.) proti Gornjem gradu. Ostalo pa je v Lučah 7 domobranci, ki so še nadalje preiskovali teren okrog Luč. Oni, ki so šli proti Gornjem gradu, so šli mimo sledečih kmetij: Jerovčnik, Hribernik, Dražnik, Klinar, Špeh... Ko smo se bližali Sv. Lenartu, smo zagledali pri cerkvi skupino oboroženih ljudi. Tudi domobranci so bili v dvomih, kdo je pri cerkvi. Eni so trdili da so partizani, a drugi, da so Nemci. Mitraljezec pa je dejal: „Hudič ga vzemi naj bo kdor hoče.“ in je spustil rafal mednje. Takoj so se umaknili za cerkev in v dolino. Niso nas na

padli. Odšli smo mimo kmet Lamprečnik, Brgles na Šoka, kjer smo prespali. Predhodnica pa je šla v Gornji grad po nadaljnje direktive, kjer je prenočevala.

„Ljudje so se nas po vseh hišah zelo bali in zaradi velike sila policije, da jim nebi vse pobrali in poklali. Tudi ko smo jim dopovedovali kaj smo, ni bilo dosti boljše. Domobranci ljudje v teh krajih niso nikoli videli in so nas radovedno ogledovali kakšna je ta „bela garda“ o kateri so partizani toliko govorili.“

27. 12. 1944. Predhodnica proti jutru prišla v Šokat in nato smo skupno odšli proti Novi Stitici. Sli smo mimo kmetij: Bezovšek (Bezovnik?) Ježič, Grčnik, Zavrnik, Kos, Repenšek in Požarnik in Stangro in nato v Novo Stitico. Tudi smo nastopali z vsem regimentom. Pot smo nadaljevali skozi Tirosek in Črnivec in nato v Gozd, kjer smo prenočili. Tu se je malo prenočil prihodom policije nahajalo 7 partizanov, ki pa so se pred njo umaknili. Zdeli so skupaj z našimi in so udarili. Po nesreči je eden naših padel. Bil je to Sajovec Ciril. Tudi paluške postojanke. Temu je kljub neprevidnost fantov, ki se zbirajo v gručah in kričijo. Dobili smo raznih kmetijah tri partizanske puške, katere smo izročili policiji. V Gozdu smo ujeli partizana Tomšičeve brigade: Škof Miroslav, roj. 22. 12. 1944. (napaka v letnici prip. A. I.) v Mariboru po poklani natakara. Bil je vodja kurirjev in vezo. Poslan je bil v prekomando 1. brigade. Skupina v Lučah je ta dobila 5000 kg ječmena, mnogo pšenice, ovsu in prosa. Poleg tega so dobili še tri kolesa. Nemci so vse pobrali, kakor tudi motorja, katere so dobili prejšnje dneve. Žito so začeli razdeljevati ljudem, da ga Nemci ne dobili v roke... 28. 12. 1944. Zjutraj ob 6. uri smo prišli iz Gozda čez Brezje Podjelske in Mekinje v Kamnik. Mrtvega domobrancia smo vozili seboj. V Kamniku smo šli na avtomobile in se odpeljali čez Perovo, Duplico, Šmarco, Home Jarše, Domžale, Dob, Prevoje, Lukavico. Tu smo izstopili in šli v Gradišče... Ujetje partizane in dezertarje odpeljali v Kranju na domobransko komando. Tam so nas zasiljevali. Zasiljanju so mi dali na izbir Nemški zapor in v roke gestapu pristop v domobranske vrste. Nisem bil dezertar iz nemške vojske sem vedel kaj me čaka, če me do roke gestapo in povrh tega še partizana. Zato sem si izbral drug izhod in upanju, da bo ob primeru priliki možen beg. Obledeli so me domobransko uniformo in že naslednji dan smo se vrnili čez vrh Kunšperka v Podvolovjek. Vini: Ustni vir Jože Poljanec, Arhiv IZDG – fasc. G.